

Konat Bohu službu mimo Jeho vůli

Shreveport, Louisiana USA

27. listopad, 1965

1 Bratři kazatelé, a vy přátelé tam, říkám, že je to pocta být tady dnes ráno. Takový úvod jako byl tento, no, nevím, jestli někdy podle toho budu schopen žít.

Ale když jsme tam seděli a hovořili, bratr Noel a já, nemyslím si, že bych se někdy setkal s osobou přesně... všichni jsme zformováni v jiné formě, ale tím stejným Bohem. Právě jako bratr Jack Moore, on byl opravdu... Bratr Noel právě říkal, od té doby co jsem tady byl s ním (to je jeho zeť), jak se ho učil milovat a respektovat jeho moudrost v různých záležitostech. A já na to mohu říct „amen“. Těch mnoho krásných chvil, které jsme spolu strávili, on a já a bratr Brown a tady bratr Bootleyer. Skvělí muži Boží, které opravdu z celého svého srdce miluji.

A pak, jak vidím, nestáváme se mladší. Právě myslím na tu dobu, když nás pozoruju, jak jsme se za těch posledních dvacet let změnili, jak jsme spolu projížděli pustinami a tak dále, jako mladší muži. Ale prostě víme, že existuje země, ve které nikdy nezestárneme, a jednoho dne se tam znovu setkáme.

2 Když jsem včera večer odcházel z modlitebny, ležela tam na skládacím lůžku jedna paní. A řekla: „Bratře Branhame, před lety...“ Myslím si, že byla ochrnutá. Pověděla: „Tys mi řekl...“ Už si nevzpomínám přesně, co mi řekla, ale něco v tomto smyslu, doufám, že to nepopletu. Řekla: „Že ta nemoc, kterou jsem měla, bude kvůli něčemu,“ nebo něco takového, že bude mít dítě. Ona nemohla pochopit, jakby se to mohlo stát, když je v takovém stavu.

Stál tam mladý pohledný muž a on řekl: „Já jsem to dítě, které ona měla.“ Řekl: „Já jsem to dítě, které měla.“

A tak mnoho věcí se na té cestě stalo; nemáme tady ani dost času, abychom si o tom všem promluvili. Ale na druhé straně ho mít budeme.

3 A tato pobočka Obchodníků... Já nepatřím k žádné organizaci, myslím si, že to všichni víte, že já... Toto je jediná skupina, se kterou jsem spojený, jejíž mám členskou kartu, to je... Oni jsou mezidenominační, jsou to jen obchodníci. Byli pro mne velkým přínosem i vzhledem k tomu druhu služby, kterou mi Pán, náš Otec dal. Nebylo to úplně tak, že nemám rád organizaci; jedná se prostě o tu službu, která mi byla dána. A nejsem-li věrný tomu povolání, pak budu osobou nevěrnou vůči Bohu.

4 Přemýšlím, (právě před odjezdem z Tucsonu, možná mnozí z vás tam byli) jak jsem byl jednou v Los Angeles a hovořil jsem k *tamější* pobočce, a tam... A já jsem zrovna možná trochu tvrdě zatracoval organizaci. Nemyslel jsem to tak. Pokud si myslíte, že jsem to dělal, abych byl zlý, pak bych byl pokrytec. Tak to dělat nemůžete, ne, házet to na někoho. Ale já jsem hovořil o stromu, který jsem viděl na dvorku bratra Sharrita. Na něm rostlo asi pět různých druhů ovoce. A já jsem řekl: „Takový strom jsem za celý svůj život neviděl.“ To byl... měl na sobě grapefruity, citrony, mandarinky, tangela, pomeranče, všechno to rostlo na jednom stromě. „No,“ řekl jsem, „tohle opravdu nechápu. Jaký druh stromu to je?“

„To je pomerančovník.“

A řekl jsem: „Dobře, ale tady jsou grepy.“

On řekl: „Ano.“

Řekl jsem: „Jak je to možné?“

Řekl: „Jsou naroubovány.“

A řekl jsem: „Aha, rozumím.“

On řekl: „Všechno *to* ovoce patří do rodiny citrusů, a každý strom, který je z rodiny citrusů, do toho může být naroubován.“

Řekl jsem: „Rozumím.“ A pak jsem začal tak trochu povykovat, víte, protože jsem nervózní a emocionální.

A tak on řekl: „Co se děje?“

5 Řekl jsem: „No, právě jsem o něčem přemýšlel.“ A řekl jsem: „Rád bych se tě na něco zeptal.“ Řekl jsem: „Příští rok, když začne kvést, tak tam nebudou pomeranče, tangela, grapefruity, citrony; budou to všechno pomeranče, protože to je pomerančovník, že ano?“

Pověděl: „Ne, ne. Ne, každá větev rodí své vlastní ovoce.“

Řekl jsem: „Chápu.“

A tak to stále znělo velice dobře, protože já jsem... Víte, já jsem... protože, já mám titul z Hartfordu a ze všech těchto dalších univerzit, však víte. A tak jsem... Já sleduju přírodu. To je ta nejlepší univerzita, kterou jsem doposud našel — je to Stvořitelova univerzita. A tak, když to pozoruju, čerpám svá kázání z toho, když vidím, jak se chová příroda.

A řekl jsem: „Dobrá, to způsobuje, že se cítím opravdu dobře.“

Zeptal se: „O co se ti jedná?“

Řekl jsem: „Právě jsem o něčem přemýšlel.“

6 A tak jsem toho dne na to téma kázal. Řekl jsem: „No, vidíte, když církev začala na začátku, to bylo... Ježíš řekl [Kázal jsem na téma 15. kapitoly Jana], „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. A každá ratolest, která nepřináší ovoce, bude odříznuta a spálena.“

A někdo mi kvůli tomu skočil po krku a řekl: „Hele, myslel jsem, že jestliže jsi byl jednou skutečně naplněn Duchem svatým a spasený, ty jsi řekl, že pak od toho nemůžeš odpadnout.“

„To je pravda.“

On řekl: „A co s tím?“

Řekl jsem: „Ty teď mluvíš o jiném tématu. On tam hovoří o přinášení ovoce, ne vína. On hovoří o přinášení ovoce, a ne života. On řekl: „Dobře, skácej ten strom, aby mohl vyrůst, přinést ovoce.“

Pověděl...

A já jsem řekl: „No, podívej, tento strom, když on začal, byli to všechno opravdoví bibliční křesťané. Ale potom vyrostla větev jménem Luther, metodista, baptista, presbyterián — citrony a všechno možné.“ A řekl jsem: „Vidíš, to prospívá díky jménu křesťanství, ale je to... ono to žije díky tomu stromu, ale přináší to svůj vlastní denominační druh. Rozumíš? Ale,“ řekl jsem, „pokud ten pomerančovník někdy sám vypustí další větev, vyrostou na ní pomeranče, tak jak to bylo na začátku.“

7 A náhodou tam seděl představený velké... jedné z největších letničních organizací. A já nevím, jak to mám vysvětlit, aby to všichni pochopili, že to není můj názor, že jsem proti těm bratrům a sestrám. To je nesprávné. Jsem nepochopený, a nevím proč. Vidíte? Lidé si myslí, že já ani nevěřím, že by lidé měli chodit do církve. To je na hony vzdáleno od pravdy. „My se musíme shromažďovat, a tím víc, když vidíme, že se ten den blíží.“ Rozumíte? Musíme se shromažďovat v jednotě. Nemůžeme...

Kdybych žil v nějakém městě a oni by tam neměli nic kromě... no, nějaké církve (nechci tu vyslovovat žádná jména, ale prostě nějaká církev), kdyby věřili pouze v jednu věc, že Ježíš byl Božský a všechno ostatní by bylo špatné, chodil bych do té církve. Pokud nemůžu dostat celý bochník chleba, vezmu si alespoň krajíc. Rozumíte? Půjdu tam poslouchat, uctívat Pána, ukážu Mu, že konám svou část. Chci, aby věděl, že žiju. Chci, aby všichni věděli, na které straně jsem. Shromažďuju se s křesťany při jejich bohoslužbě a sloužím Pánu.

8 Ale je to tak těžké a tolik mě to trápívalo, ale potom jsem zjistil, že dokonce náš Pán byl v tak mnoha věcech nepochopen. On něco řekl, a to bylo... byl nepochopený. A myslím, že tak to prostě musí být. Ale ti, kteří jsou moudří, to pochopí. Říká to Bible. Oni to vystihnou.

A tak dnes ráno, když o tom mluvím... Pověděl jsem: „No, oni žijí na úkor jména Křesťanství, ale přinášejí nesprávný druh ovoce. Je to denominační ovoce. Oni něco ustanoví, a žijí přímo na úkor toho, žijí na úkor právě toho života.“

9 To je to, co jsem se snažil říct včera večer. Ten duch může být pokřtěn do toho Ducha a stále nebyť křesťanem. Vidíte? Žijete na úkor toho samého života, ale ovoce, které přinášíte, říkají, kým jste. To je pravda. Vidíte? Oni mohou konat všechna znamení a modlit se za nemocné a uzdravovat nemocné a otevírat oči a vyhánět ďábly a dělat všechny tyto věci, žijí přímo na úkor toho stejného života, ale přesto je to citron. To je pravda. „To je ovoce, podle kterého jste poznáni,“ řekl Ježíš. A tak potom sledáváme...

Když jsem sešel z pódia, ten významný lídr se postavil a řekl: „On to tak nemyslel.“ Řekl: „Víme, že všichni jsme do toho naroubováni.“ No, to je pravda. My jsme naroubováni, naroubováni do pařezu. To je pravda, ale nejsme naroubováni do vinného kmene. A potom řekl... začal mě tak trochu očerňovat.

10 A byl tam nějaký mladý člověk, myslím, že patří mezi ty filmové hvězdy. Jmenoval se Danny Henry, a ten chlapec byl baptista. Přišel na pódium, aby mě objal, a řekl: „Bratře Branhame, doufám, že to nezní rouhavě, ale věřím, že by to skoro mohla být 23. kapitola Zjevení.“

Řekl jsem: „Děkuji.“

A když začal říkat ještě něco dalšího, začal mluvit v jazycích — chlapec od baptistů. A když domluvil, byla tam nějaká žena odsud z Louisiany — byla to Francouzka, žena dost silné postavy — ona napsala výklad.

Pak tam seděl ještě jeden mladý člověk, byl to Francouz a on také napsal, co on řekl. Oni ty poznámky porovnali a oboje byly stejné.

A potom přišel dopředu velký blondatý mladík, stál tam v Cliftonově restauraci vzadu. On řekl: „Dovolte, abych se na ty poznámky podíval.

11 Chtěl bych se podívat, co tam je.“

A všichni tři se, co se týče toho výkladu, shodovali. On byl překladatelem pro OSN, překladatel francouzštiny. A bylo tam řečeno toto: „Protože sis zvolil tuto přímou a úzkou cestu, tu těžší cestu; udělal jsi to na základě svého vlastního rozhodnutí. Ale jak nádherné rozhodnutí jsi udělal, protože to je moje cesta.“ Rozumíte?

A řekl, a pokračoval dál: „Toto samo o sobě je tím, co uskuteční a způsobí... a uskuteční ohromné vítězství v Božské lásce.“

Vidíte, pokaždé, dokonce ve francouzštině, je v tom výkladu sloveso před příslovcem. A tak v tom bych nemohl říct... Mojžíš, on udělal svou volbu. On se musel rozhodnout. My všichni musíme udělat svá rozhodnutí a udělat to nejlepší, co můžeme. A Bůh... Já mám v úctě poselství každého člověka, které mu bylo o Bohu dáno. Cokoli to je, já to z celého svého srdce respektuji.

12 No, vidím, jak před chvílí přišel nějaký mladý bratr, bratr Stringer, myslím, že je z jihu z Louisiany... nebo z Mississippi, on nám sem přinesl nějaké obrázky... viděli jste nás, jak jsme je prohlíželi. Týkalo se to anděla Páně, když se to ukázalo. Kolik z vás slyšelo ten příběh? Myslím, že každý z vás, kdo je tady, o tom slyšel. Měli jste to na pásku a tak dále.

No, bylo mi to řečeno jednou ráno v deset hodin, když jsem stál ve svém pokoji v Indianě. Bylo mi řečeno, že budu v Tucsonu, že to bude brzy ráno, a že si budu z nohavice sundávat bodlák [Poznámka 7: Řepeň trnitá — má plody podobné našemu lopuchu, které se snadno přichytí.] (my tomu tam říkáme kozí hlava). A přišlo sedm andělů a vybuchlo... země pukala a všechno možné... z hor se kutálely balvany, a postavilo se tam sedm andělů.

A já jsem řekl: „No...“ Pověděl jsem své ženě (ona je dnes ráno někde tady): „Všechno připrav, protože člověk nemůže po něčem takovém zůstat naživu,“ řekl jsem, „a vyváznout z toho. Jedu do Tucsonu. Moje práce je tady na zemi ukončena. Odcházím domů, abych byl s Pánem Ježíšem.“

„Dobře,“ řekla, „jsi si jistý?“

Řekl jsem: „Ano. Ano, nikdo nemůže takovou věc přežít. Žádným způsobem.“

13 Právě jsem kázal sedm věků církve. To bylo, když jsem telefonoval našemu šlechetnému bratru Jackovi Moorovi, abych se ho zeptal o tomto Ježíši ze Zjevení 1, který tam stojí s bílými vlasy a tak dále.

Řekl jsem: „On byl přece mladý muž.“ A tam přišlo to zjevení o tom, že měl na sobě paruku, a ne On. On je v paruce (a já jsem to nemohl pochopit) jako svrchované Božství. Soudci v dávných dobách to měli ve zvyku dělat v Izraeli, museli mít bílé hlavy. A ta bílá znamená čistotu. Angličtí soudci si do dnešního dne v nejvyšším soudu v Anglii, když vystupují, dávají na hlavu bílou paruku, protože na zemi nad ně neexistuje vyšší zákon. Vidíte? A oni jsou nejvyššími soudci.

14 A vzpomínám si, jak jsem šel tam do Arizony a tak dále, snažil jsem se o to nejlepší... byl jsem vystrašený k smrti. Jel jsem na shromáždění do Phoenixu. A vzpomínám si, jak jsem kázal kázání, „Pánové, kolik je hodin?“. Vzpomínáte si na to? Mluvil jsem o tom, jak jsem to viděl. Řekl jsem: „Než se to stane, pamatujte, tak praví Pán: ‚Něco se stane.‘“ Pravděpodobně máte ten pásek ve své knihovně. A tam jsem řekl: „Zapamatujte si, to vidění nikdy neselže. ‚Něco se stane.‘ Zapamatujte si to!“

15 A o několik dnů později, začal jsem být nervózní a pomyslel jsem si: „Co... prostě... umřu? Doufám, že to bude rychlé a budu to mít za sebou. Nechci, aby to trvalo dlouho.“

A jednou ráno Pán řekl: „Jdi na vrchol kaňonu Sabino.“

A když jsem tam byl a měl zvednuté ruce a modlil se, pocítil jsem, jak mě něco udeřilo do ruky. Byl to meč. No, dokážete si představit, jak byste se cítili, kdybyste tam stáli sami, a najednou máte v ruce meč, asi takhle dlouhý. Dal jsem ruce dolů a prohlížel jsem si ho. Byl to prostě nůž, jeden z těch... A já se v každém případě nožů bojím. A měl *ostří* na způsob těchto nožů, jakoby z nějaké slitiny nebo něčeho takového, opravdu ostré a úzké. A tady kolem měl ochranu, kde při soubojích byly kryté ruce, aby předešli poranění, a rukojeť byla perleťová. Seděla přesně do mé ruky. No, přejel jsem si rukou po obličej

a ohlédl se dozadu. (Přímo na tom stejném místě jsem jednoho dne viděl sletět dolů tu malou bílou holubici. Řeknu vám o tom trochu později.)

16 A držel jsem to ve své ruce a pomyslel jsem si: „To je zvláštní. Tedy, Pane, copak ztrácím rozum? Nikdo tady není. Jsem na míle vzdálen od někoho dalšího a zde je meč (měl jsem zvednutou ruku), odkud se vzal?“ Uvažoval jsem: „To je nanejvýš zvláštní. No, podívej, to je meč; vidíš, *pocítil jsem* ten náraz, je to meč.“ A řekl jsem: „Vždyť tu nikdo nestojí. Jsem nahoře na vrcholu těchto skal, úplně na vrcholu hory.“ A z toho místa byste ani nemohli vidět Tucson, bylo to tak daleko.

17 Pomyslel jsem si: „No, je to zvláštní. Musí tady na blízku někde být někdo, kdo dokázal stvořit a udělat meč a vložit ho do mé ruky.“ A pověděl jsem: „To by mohl být jedině ten Bůh, který stvořil berana pro Abrahama“ — On mohl stvořit ty veverky, o kterých jste slyšeli. A řekl jsem: „Tady je ten materiál, jsou v tom tři různé druhy materiálů, a já to držím ve své ruce tak skutečně jako cokoliv jiného, co bych mohl ve své ruce držet.“

Uslyšel jsem hlas, který řekl: „To je meč Krále!“

18 A pomyslel jsem si: „Odkud se to vzalo?“ To přišlo přímo odněkud z těch skal. A já jsem měl ruku takhle zvednutou a řekl jsem: „Královský meč.“ Rozhlédl jsem se a ten meč byl pryč. A řekl jsem: „Královský meč.“ To znamená... oni mečem pasují na rytíře, myslím, že je to tak, ve vojsku nebo tak nějak, oni s tím pasují na rytíře, víte. Řekl jsem: „Dobře, to bylo asi kvůli tomu. To možná znamená, že budu vkládat ruce na kazatele nebo něco takového, abych z nich udělal kazatele.“

A potom ten hlas promluvil znovu, řekl: „Meč Krále!“ Ne královský meč, *ale* meč Krále. Rozumíte?

Pomyslel jsem si: „No, buď jsem mimo, selhal mi rozum, nebo se něco děje, někdo tady vedle mne stojí.“

19 A, bratři, tyto věci jsou pravdivé. Nevím, jak vám to mám říct, ale vy jste vždycky viděli, že se to vždycky takhle dělo. Rozumíte? Vidíte? A to je... Nebyl jsem schopen to pochopit. Byl to ten nejpodivnější pocit.

A právě tehdy jsem si pomyslel: „No, ať je to kdokoliv, kdo ke mně mluvil celý můj život, už od té doby co jsem byl ještě malým hochem, on stojí přímo tady a já ho vůbec nemohu vidět.“ Řekl jsem: „Meč Krále? To by bylo... Bůh je tím Králem. A čím je ten meč? Slovem.“

„Ono bylo vloženo do tvé ruky.“ A řekl: „Neboj se smrti, to je tvoje služba.“

20 Ó! Sestupoval jsem z té hory dolů s pláčem a křičel jsem ze všech sil a skákal přes kameny. Sešel jsem dolů a pověděl své ženě, řekl jsem jí: „Neumřu. To znamená mou službu.“ (Řekl jsem jí, aby sem vzala Billy Paula a děti. Řekl jsem: „Já nic nemám, ale sbor se postará, abyste nikdo z vás neměli hlad a tak dále, a já se s vámi setkám tam po druhé straně hranice.“) A pověděl jsem: „Ne, neumřu. Je to něco, co se týká mé služby.“

21 Několik dnů potom, když jsem se vracel ze shromáždění, jsem dostal třístránkový telegram, byl tady z Houstonu, z Texasu. Ten muž, který mě tak tvrdě kritizoval, toho večera když byl vyfotografován anděl Páně, když byl tam v Houstonu pořízen ten snímek, on mi telefonoval a řekl... poslal mi telegram, manželce, on řekl: „Vím, že jsi, bratře Branhame, velice zaneprázdněn. Můj synu, chlapec sestry Teda Kippermana, je umístěn v cele smrti a bude popraven na elektrickém křesle.“ Řekl jsem si: „Co kdyby to byl můj syn Billy Paul?“ *Napsal*: „On a jedna mladá dívka musí umřít.“ Všichni jste o tom samozřejmě četli v novinách. A řekl: „Jediná naděje, kterou máme, je, abys přišel a měl shromáždění a shromáždil lidi dohromady.“

22 A Raymond Huckstra mi už několikrát psal. Ale, víte, měl jsem v plánu po tom shromáždění odjet na lov s panem MacKnellym a s těmi *dalšími*. Uvažoval jsem: „No, jestli nechám ty děti umřít a nevynaložím svoji snahu, nebudu už nikdy schopen odjet na lov.“

A tak jsem řekl: „Dobře, přijedu.“ Přijel jsem do Houstonu a měl jsem shromáždění, a oni je samozřejmě nepopravili... oni jim dali jenom doživotí. To je to, co oni chtěli docílit, aby dostali doživotí. A tuším, že v Texasu to je dvacet jedna let.

23 A potom, při návratu, jsem jel nahoru do hor a jel jsem s bratrem Fredem Shothmannem. On tady někde je. Bratře Frede, kde jsi? Je přímo tady. Bratr Fred Shothmann a bratr Gene Norman. Jednoho dne, bylo to druhý den, když jsme tam byli, anděl Páně sestoupil přímo do tábora, kde jsme byli a začal mluvit o jejich dětech a o věcech, které oni dělali.

Odešel jsem a vrátil jsem se zpět na ten kopec. A jelikož jsem už pro sebe pekariho [Poznámka 8: Angl. „javelina“ - (pekari páskovaný), malý divoký vepř jihozápadu USA] zastřelil, pokoušel jsem se, abych jednoho nahnal směrem na bratra Freda. A zpozoroval jsem, kde se pásli, bylo to na stráni kopce, a řekl jsem: „Dobrá, tedy, řeknu ti, co udělám, bratře Frede.“ Řekl jsem: „Ty běž ráno tam na to místo.“

Šli jsme tam za úsvitu, vylezli jsme na tu horu. „Jdi tam, když se rozední, a já půjdu z druhé strany. No, já střílet nebudu, ale pokud poběží tímto směrem, budu střílet před ně a nasměruju je zpátky. A vyber si nějaký veliký kus.“

„Dobře,“ řekl.

24 A tak tam bratr Fred odešel. A bratr Gene Norman (Nevím, jestli bratr Gene přijel; je tady?), on byl na druhé straně. Mnozí z vás Gene Normana znají, je to blízký přítel mnoha z vás, skvělý bratr. A on šel spodem, trochu níž. Nicméně, ta prasata tam toho rána nebyla. A já jsem mohl pozorovat bratra Freda a zamával jsem mu. Byl asi jednu míli ode mě. Pomyslel jsem si: „Kam se mohla podít?“ A slezl jsem do hluboké strže, sestoupil jsem tam a uvažoval: „Uvidím, jestli se mi podaří zjistit, kde jsou.“ Začal jsem se vracet zpátky. Bylo to krátce po rozednění, právě začínalo vycházet slunce.

25 Obešel jsem velkou hlubokou rokli, ó, stovky a stovky metrů, prostě obrovské skály ve velkém kaňonu, a vysoké stěny. A už se začínalo tak trochu... slunce vstávalo, bylo kolem sedmé, pokud si pamatuju, asi tak nějak. A posadil jsem se a rozhlížel se dokola. Náhodou jsem se podíval na své nohavice, a tam byl ten bodlák. A řekl jsem si: „Víš, to je nějak zvláštní. Víš, anděl Páně mi řekl, že budu asi čtyřicet mil severovýchodně od Tucsonu, že si budu z nohavice sundávat nějaký bodlák.“ Vzpomínáte si, jak jsem to viděl? A řekl jsem: „To je zvláštní.“ A teď jsem to měl na sobě.

26 A zrovna, když jsem se podíval nahoru, uviděl jsem asi dvacet prasat, byla asi čtyři sta metrů ode mne, vycházela a požírala ty drobné listovité rostliny a pak si lehla. Řekl jsem si: „No, kdybych teď mohl nějak dostat bratra Freda tam na to místo, tam si své prase uloví. Ale vím, že teď je ode mě asi míli nebo dvě daleko.“ Řekl jsem si: „Kdybych mohl přejít tenhle malý hřeben, aniž by mne viděla, až tam k tomu malému jalovci,“ řekl jsem, „když to obejdu touhle stranou; je tam jelení stezka, která se svažuje dolů; mohl bych tam vyběhnout a vyhnout se jim, a pověsil bych sem malý kousek papíru, podle kterého budu vidět, podle kterého pásu jít, v tom kaňonu, dokážu tam dostat bratra Freda právě včas.“

27 Zahodil jsem ten malý bodlák a zapomněl na to. A vyrazil jsem přes ten vrch, opravdu opatrně a otočil se dozadu, ona mě nezpozorovala, a tak jsem běžel dolů a narazil jsem na tu jelení stezku. Měl jsem na hlavě velký černý klobouk. Začal jsem opravdu rychle běžet vzhůru kaňonem, a tu se to stalo.

Celá země se všude kolem zatřásla. Takhle veliké balvany se valily dolů, takhle se vznášel prach. A podíval jsem se a přede mnou stálo sedm andělů, přesně tak jak to tam bylo. Měl jsem pocit, jako bych stál vysoko nad zemí. Nejdřív jsem si myslel, že mě někdo zastřelil, víte, s tím černým kloboukem na hlavě; vypadal jsem beztak jako pekari, víte, oni jsou tmaví. Myslel jsem si, že mě někdo zastřelil, takhle, velice zblízka. Ale pak jsem poznal, co to bylo. No, jakmile... Obdržel jsem své pověření a Písmo, těch sedm pečeti, které jsou těmi sedmi tajemstvími. Rozumíte?

28 Někdo mi řekl, pověděl: „No...“ Ó, řekl: „Dobře, Pán ti možná (ty vídáváš vidění, bratře Branhame) jednoho dne zjeví, čím jsou ty věci, a my všichni se potom dokážeme přiblížit více k Bohu a mít více moci než tu, kterou máme v mluvení v jazycích a tak dále.“

Odpověděl jsem: „To takhle být nemůže.“

Protože, rozumíte, já věřím, že Slovo je pravda. A Bible říká: „Kdokoli by přidal jedno slovo nebo od toho jedno slovo ubral...“ To musí být v tomto Slově. Rozumíte? To jsou tajemství, která lidé přehlédli. No, právě odtud přišlo mé poselství o semenu hada a skutečné přesvědčení o bezpečnosti věřícího.

29 Já tím neznevažuji mé presbyteriánské bratry, ani některé z vás bratrů baptistů, ten způsob vašeho chápání bezpečnosti. Neříkám to kvůli tomu, abych se lišil, ale vy jste to prostě neměli správně. Rozumíte? Ale já jsem to měl také nesprávně. Ale když před vámi stojí anděl z nebe a říká vám to a je to přímo tady v Písmu, pak je to pravda. Vidíte? Je to tak. Rozumíte, to vždy hovoří přesně ve shodě s Písmem.

30 Pozoroval jsem to tam, dokud se ten kruh nezvedl; začal se zvedat vzhůru a proměnili se v něco jako mystické světlo, jako mlha. Přesně takhle... Kolik z vás vidělo fotografii toho, která byla pořízena v Houstonu? No, přesně tak to bylo. To se proměnilo v tutéž věc, vznášelo se to výš a výš.

Já jsem běžel a běžel, snažil jsem se najít bratra Freda a ty ostatní. A za chvíli, asi o půlhodiny později, jsem ho zpozoroval daleko dole, jak mával rukama, a bratr Gene také přicházel a mával. Oni věděli, že se něco stalo. A tak potom jsem se s nimi setkal. Bratr Fred sedí přímo tady.

31 A když se to vzneslo, nevěděl jsem, že observatoře a ty věci, až k samotnému Mexiku, to vyfotografovaly. Časopis *Life* to zveřejnil, když se to vzneslo. A mnozí z vás... Tady je časopis *Life*, který tu fotografii zveřejnil. Je to tady záhadná věc, a oni řekli, že neví, odkud to přišlo. Je to příliš vysoko, nad všemi těmi sférami a vším ostatním, než aby... na mlhu je to příliš vysoko, protože to je čtyřicet osm kilometrů vysoké a asi čtyřicet tři kilometrů široké, potom co se to dostalo do té výšky. A tam není ani žádná vlhkost ani nic takového, vidíte.

32 A oni uvažovali o letadle, a tak zkontrolovali všechna místa. Žádná letadla tam toho dne nebyla. Vidíte, oni musí kvůli vibracím oken a dalším věcem. Žádná letadla tam nahoře nebyla. Je to přímo tady v tom časopise, říkají vám totéž. A to se vznášelo dál a dál. A dnes právě v...

Tady je to v časopise *Věda*, jak to nedokážou pochopit, nevědí, oč se jedná.

V Tucsonu, na univerzitě, jeden můj přítel tam jednoho dne šel a hovořil s nimi o tom. Řekli: „Nedokážeme to pochopit...“

Řekl jsem: „Nic neříkej, to k ničemu nebude. ‚Neházejte své perly před svině.‘“ Rozumíte? To je pro Církev, pro vyvolené, pro ty vyvolané.

33 A potom všichni přicházeli a říkali: „Bratře Branhame, já tady vidím tvoji fotografii. Já vidím tohle. Já...“ Víte, jak to je. Ale ten oblouk, jako to ten bratr tady má... Promiňte. [Bratr Branham bere do ruky tu fotografii.] Takovým způsobem to začalo, začalo se to rozšiřovat. Ve skutečnosti toto je na pravé straně. A všichni si vzpomínáte, jak jsem řekl dokonce předtím, než se to stalo: „Ten pozoruhodný anděl, to byl ten, který se mnou hovořil, on byl na pravé straně.“ Vzpomínáte si? Jeho křídla byla takhle nasměrována dozadu. To jsou přesně ta křídla toho anděla, když se to vznášelo nahoru. Vidíte? A tak oni začali pořizovat snímky, protože to bylo tak záhadné. Ale když ten poslední snímek, když se to zformovalo na obloze, a tak dále, to je on, jak to tady zveřejnil časopis *Look*. Vidíte, jak to jde nahoru, když to začali vidět, vidíte. A tady je ten hlavní a poslední záběr, když se to zformovalo.

34 Oni nevědí, odkud se to vzalo a kam to zmizelo, oni to ještě neví. *Věda* je ohledně toho naprosto zmatená, oni nevědí, co se vlastně stalo. Ale my víme — „budou znamení nahoře na nebi.“ My to víme. Vidíte? A On tyto věci zaslíbil. Rozumíte? A to jediné, proč bylo dovoleno, aby to bylo zfotografováno...

Vím, že dnes ráno tady jsme jen domácí. Jestli na vás někdy působím, bratři a sestry, dojmem nějakého vševěda, prosím odpusťte mi to. Já takový nechci být. Stojím tu dnes ráno a hovořím před muži, kteří jsou učenci, před muži, kteří jsou chytří; já jsem negramotný, nedokážu ani správně vyslovovat místa Písma. Dnes tu mám kapitolu, kterou chci přečíst, ale chystám se poprosit tady některého z bratrů, aby to za mě přečetl, protože já ani neumím vyslovit ta jména. 1. Paralipomenon 13 (pokud budeš tak laskavý, bratře Jacku, ty to zvládneš), bude to moje téma. Já ani nedokážu vyslovit ta jména. A nechám ho to přečíst, protože on je vyslovit dokáže.

A já vím, že hovořím k moudrým mužům. Ale, bratři, tyto věci se dějí, abyste nehleděli na mou negramotnost, ale abyste věřili, že vám říkám pravdu. Je to Bůh, který vám sděluje pravdu. Je to pravda. Rozumíte?

35 No, a když hovořím o denominacích, nemám v úmyslu k vám být tak krutý a... Ne, nemám v úmyslu vám říct, abyste nechodili do své církve. Chodte do své církve, je to vaše povinnost. Ale nepřipojujte se prostě k těm organizacím, protože jednoho dne vám to vysvětlím a dokážu skrze Písmo, že to je znamení šelmy. Jen si to zapamatujte, je to znamení.

36 Já kážu... Já bych to ve sboru bratra Jacka nekázal. On by mi *sice* řekl: „Jdi a udělej to,“ ale chystám se do modlitebny. A bude to trvat asi čtyři hodiny a mým tématem je: Šelma na začátku a šelma na konci prostřednictvím hadí stezky. Vidíte? Zabere to asi čtyři hodiny. Mám na to všechna místa Písma nachystaná. Šelma od začátku, on byl tou šelmou v Edenské zahradě, on je tou šelmou na konci. A ukážu vám, že on je nábožnou osobou a denominací (z toho vznikla denominace); a on prochází přímo tou stezkou a já vám to dokážu pomocí Písem, že to tak je. Nevěděl jsem o tom, dokud mi to jednoho dne tam na tom místě nedal Duch svatý.

37 No, co se týče tohoto, jednoho dne jsem stál a prohlížel jsem si to, postavil jsem se a něco mi řeklo... díval jsem se na to, pomyslel jsem si... bratr Hickerson, jeden z mých důvěrníků... nebo diákonů sboru v Jeffersonville... Pokud nevěřím, že máme chodit do shromáždění, proč tedy já mám sbory? Jednou večer jsme je měli připojeny přes telefon z celé země, na každých dvě stě čtverečních mil byl připojen jeden z mých sborů.

No, tento snímek, stál jsem a díval jsem se na něj a něco... stál jsem ve svém pokoji a něco řeklo: „Otoč to správně.“ Poslouchal jsem...

Vím, že to zní, jako kdyby někdo byl trošku psychicky rozrušený, ale podívejte, jak jsem jednou večer řekl, všechny tyto velké věci jsou tak učené... No, já nejsem proti tomu. Zapamatujte si, my musíme mít... Posílejte své děti do školy a vzdělávejte se a tak dále, ale hned teď vám řeknu, že to jim nebude k ničemu v tom světě, který má přijít, protože tam bude jiná civilizace, o moc vyšší než tahle. Ta civilizace nebude mít ani žádné... tam nebudou žádné školy, nebude tam žádná smrt, tam nebude žádný hřích. A v této všechny tyto věci jsou. Bez ohledu na to, jak moc se stáváme civilizovaní, celou dobu jenom přibývá víc a víc smrti. Vidíte? Tamta bude bez smrti. Ale teď musíme mít školy, musíme se oblékat, musíme...

38 Chtěl jsem dnes ráno mluvit na téma Satanův Eden. Mnozí z vás mají ten pásek, Satanův Eden. On si udělal jinou zahradu Eden, a trvalo mu to šest tisíc let, aby ji udělal, právě tak jako Bůh udělal tu svou na začátku. Bůh udělal svůj Eden, a satan ho zkazil. A teď satan udělal svůj vlastní Eden a Bůh se ho chystá zničit (to je pravda) a ustanovit svůj vlastní.

Něco mi řeklo: „Otoč to správně.“

Pomyslel jsem si: „Myslím, že se na to dívám správně.“

Řekl: „Otoč to správně.“ Vidíte?

Pomyslel jsem si: „Možná ten hlas myslí, abych tím otočil doprava [Poznámka 9: V angličtině slovo „right“ znamená „správně“ i „doprava“].“ A když jsem to udělal, vidíte, co to je: Hofmannova hlava Krista ve třiatřiceti letech. Tady, podívejte se sem, vidíte Jeho tmavý plnovous, Jeho obličej, Jeho oči, Jeho nos a všechno ostatní. Pohleďte sem na tu část Jeho vlasů tady nahoře. On má paruku, tu bílou andělskou paruku, aby ukázal, že to poselství, které ukazuje, že On je Bohem, je pravdivé. On je svrchovaným Soudcem celého vesmíru, svrchovaným Soudcem nebe a země. On je Bohem, a nikým jiným než Bohem. On je Bohem vyjádřeným v lidské formě nazvané Syn Boží, a ten Syn byl člověkem. A pokud to nedělá z našeho poselství čistou pravdu: ztotožněnou Písmem, ztotožněnou ve službě, ztotožněnou Jeho přítomností, toho, který je tentýž včera, dnes i navěky... A proto, bratři, těch sedm pečetí je pravdivých. Možná s nimi nesouhlasíte, ale jen se posadte a prostudujte to jednou s otevřeným srdcem, jen dovolte Duchu svatému, aby vás vyvedl z...

39 Když bratr Jack... Volal jsem mu předtím, než jsem to kázal, a jednou jsem s ním o tom hovořil: „Co znamená tato bílá paruka?“

On řekl: „No, bratře Branham, já o tom říkám, že to bylo po Jeho vzkříšení v Jeho oslaveném těle.“ To bylo, když jsem hovořil s bratrem Jackem. A tam... Neznám nikoho jiného na světě, na koho bych mohl více spoléhat ohledně teologických učení a těchto věcí než na bratra Jacka Moora a bratra Vayle a na takového muže, jako jsou tito. Jsou to opravdoví teologové, kteří četli všechny možné knihy a četli o všech různých úhlech pohledu. Dobře, ale vidíte, i když to všechno máme a je to můj důvěrný přítel, nemohl jsem to prostě přijmout. Bylo tam něco, co mi to prostě nedovolilo vzít.

40 A potom, když to přišlo takto, potom jsem uviděl, co to je. Tady je Jeho tmavý vous. Myslím, že jste to viděli. Vidíte? Jeho tmavá brada a tmavé vlasy, Jeho oči, nos, všechno, prostě dokonale, a dokonce ta část v Jeho vlasech, která přechází sem na tuto stranu. On je Bohem! On je tentýž včera, dnes i na věky. A to je časopis Look... nebo, časopis Life. Myslím si, že to je... Nevzpomínám si teď, které to je číslo. Ó, je to 17. května 1963. To je, kdy to vyšlo, pokud by někdo ten časopis chtěl. Je to ten starý obrázek z čísla, na kterém je na zadní straně Rockefeller a jeho manželka. A toto je nový časopis Věda, kde „je to stále záhada“.

41 Proč o těchto věcech mluvím? Aby vám to mohlo poskytnout takový malý náhled na tyto věci, o kterých se snažíme říct, které Bůh ztotožňuje, jak na nebi, tak i na zemi, že jsou pravdivé. Tato rozpoznávání, vidění; máme spoustu padělků. Byly vždycky. Ale pamatujte, dříve než může existovat falešný dolar, musí nejdřív existovat nějaký pravý dolar. Nejdřív musí být nějaký pravý dolar a potom z něho mohou udělat falešný. Právě tak jako jsme měli opravdového Mojžíše a opravdového Arona, a potom po nich jsme měli Jambrese a Jannese. Vidíte, jak to všechno přichází? Oni to vidí a potom se to snaží napodobit, zatímco existuje opravdu jeden originál. Je to tak. Neříkám to proto, abych někomu ublížil nebo někoho ponižoval, nebo abych něco nesprávně umisťoval, ale pouze kvůli pravdě — abychom to věděli.

42 Stávám se starým člověkem, a vím, že můj čas už dlouho nepotrvá. Pokud bude Ježíš prodlévat, mohl bych tu ještě chvíli zůstat; ale vím, že jednoho dne tohle srdce udeří naposledy a já budu vcházet do velké temné komory, která se nazývá smrt. Ale když to přijde, nechci se za ničím ohlížet dozadu a pokoušet se ještě z něčeho činit pokání. Když přijde ten čas, chci být z Boží milosti čistý a bez poskvrny. Když tam budu vcházet, chci se ovinout do šatu Jeho spravedlnosti, s touto jedinou myšlenkou v mysli: znám Ho v moci Jeho vzkříšení; a když On mě zavolá, já vyjdu zprostřed mrtvých a budu s Ním žít navěky. A to je teď tady můj záměr, abych se snažil získat každého člověka... ne abych změnil vaše teologie nebo něco takového, ale abych povzbudil vaši víru v Boží zaslíbení pro tento den.

Modleme se:

43 Drahý Bože, dnes ráno jsme vděčními lidmi, a přesto, Pane, žijeme v temném světě, který... Není tady dnes ráno nikdo z nás, Otče, kdo by nepociťoval touhu po bližším chození s Tebou. Chceme v našich životech ten Tvůj dotek, který nás udělá mírnými a poddanými, tak abys nás mohl celou dobu proměňovat, formovat nás na syny a dcery Boží. To je zde náš záměr, Otče. To je můj jediný cíl, který mám, abych se snažil žít před Tebou a přijímal Tvé Slovo a předával je zpětně mužům a ženám, kteří... ne, abych byl nějakou osobou, která se liší, ale abych se snažil ctít Toho, který mi dal život. Vyslyš,

Pane.

44 Ať tady dnes není žádná osoba... jsme dnes ráno znovu propojeni po celém národě. Ať není žádná osoba, která je v dosahu našeho hlasu, která by vstoupila do té velké komory, aniž by Tě poznala v moci Tvého vzkříšení. Pokud jsou někde po celé zemi nebo i v této budově, v této velké posluchárně, hříšníci, a sedí tu dnes ráno; pokud tady jsou ti, kteří Tě neznají, ať je toto ten den, kdy jejich svědomím bude zatřesen, bude probuzeno, aby si uvědomili, že nevědí, ve kterém okamžiku mohou být zavoláni nebo vyzváni k tomu, aby na výsostech vydali počet ze svých životů. A pokud je naše jméno stále na tomto seznamu, budeme odsouzeni; ale pokud je v Beránkově knize života, toho opravdového života, potom jsme zachráněni.

A dej, Pane, zatímco se ten život přesouvá z listu k pylu, do plevy a potom do zrna, když tím dnes ráno procházíme, jestli by tady byl nějaký život, který směřuje do toho zrna a ještě se nachází v tom stéblu, vyveď ho dnes, Pane. Ať může následovat posun toho zrna, protože o to prosíme v Ježíšovu jménu. Amen.

45 Promiňte, že jsem zabral už tolik času. Zapomněl jsem, že to jde dokonce do rozhlasu a po telefonu.

Přejděme teď k našemu čtení. Bratře Jacku, našel sis to ve své Bibli? Zatímco si já to místo Písma vyhledám, chtěl bych poprosit bratra Jacka, aby to místo Písma přečetl, protože já nedokážu vyslovit ta jména. V pořádku. Je to v 1. Paralipomenon 13:

David se poradil se všemi vůdci, s veliteli tisíců i stovek,

a před celým izraelským shromážděním pak prohlásil: „Jestliže to schvalujete a chce-li to Hospodin, náš Bůh, vzkážme našim ostatním bratrům po celé izraelské zemi včetně kněží a levitů v jejich městech a předměstích, ať se k nám přidají,

a přeneseme k nám Truhlu našeho Boha – vždyť jsme ji za Saulových dnů nevyhledávali.“

Celé shromáždění s tím souhlasilo, všechen lid to schvaloval.

David tedy shromáždil celý Izrael od egyptské řeky Šichor až k Lebo-chamátu, aby přinesli Boží truhlu z Kiriat-jearimu.

Potom David s celým Izraelem táhl do Baaly (což je Kariat-jearim) v Judsku, aby odtamtud vyzvedli Truhlu nesoucí jméno Hospodina, Boha trůnícího nad cheruby.

Boží truhlu pak odváželi z Abinadabova domu na novém vozu, který řídili Uza s Achiem.

David a celý Izrael křepčili před Bohem ze všech sil a zpívali a hráli na liry a citery, na tamburíny, činely a trubky.

Když pak přišli ke Kidonovu mlatu, Uza vztáhl ruku, aby Truhlu přidržel, protože ji volské spřežení naklonilo.

Vtom Hospodin vzplanul proti Uzovi hněvem, protože vztáhl ruku na Truhlu, a zasáhl ho tak, že na místě zemřel před Bohem.

David byl nešťastný, že se Hospodin na Uzu tak prudce utrl. Proto se to místo dodnes jmenuje Perec-uza, Uzova trhlina.

Toho dne dostal David z Boha strach. „Jak bych mohl Boží truhlu přestěhovat k sobě!“ řekl si.

Proto nevezal Truhlu k sobě do Města Davidova, ale odložil ji do domu Obed-edoma Gatského.

Boží truhla zůstala v domě Obed-edoma u jeho rodiny tři měsíce a Hospodin požehnal dům Obed-edomův i všechno, co měl.

46 Děkuji, bratře Moore, že jsi za mne to Písmo přečetl. Je mi líto, že jsem to nemohl přečíst sám, ale nedokázal bych to.

A teď bych chtěl, abyste si se mnou otevřeli Marka 7:7, a budeme číst prvních sedm veršů ze svatého Marka sedmé kapitoly.

Potom se k němu sešli farizeové a někteří ze zákoníků, kteří přišli z Jeruzaléma.

A když uviděli některé jeho učedníky jíst chleby nečistýma (to jest neumytýma) rukama, rozzlobili se.

Farizeové a všichni Židé totiž nejedí, aniž by si obřadně umyli ruce, a tak dodržují tradici starších.

Když přijdou z trhu, nejedí, dokud se neočistí. A je ještě mnoho jiných věcí, které přijali a dodržují, jako očišťování pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek.

Farizeové a zákoníci se ho potom zeptali: „Proč tvoji učedníci nežijí podle tradice starších a jedí chléb nečistýma rukama?“

Ale On jim odpověděl: „Izaiáš o vás pokrytcích prorokoval dobře, jak je napsáno: ‚Tento lid mne ctí svými rty, avšak jejich srdce je ode mne daleko.

Nadarmo mne ale uctívají, když učí učení a přikázání lidí.‘“

Modleme se:

47 Drahý Bože, pocti teď své Slovo, a ať ono vykoná to, k čemu je určeno. Použij nás jako nástroje, abychom ho mohli mluvit a dej nám uši, abychom Tě slyšeli a aby to naše srdce přijala. Prosíme o to v Ježíšově jménu, pro slávu Boží. Amen.

48 A teď, moje téma na několik následujících chvil je toto...

Dnes ráno jsme telefonicky připojeni po celém národě. A nakolik vím, můj dobrý přítel, Roy Borders, mě poslouchá a dost se ohledně minulého večera trápí. Zapomněl jsem, že jsme připojeni k rozhlasu... nebo k telefonnímu přenosu, včera večer. Royi, kdekoliv jsi, pokud jsi tam v církvi v San Jose nebo na jihu ve sboru bratra McHughese nebo kdekoliv jsi, neboj se, můj bratře, všechno bude v pořádku. Sed' tiše. Ty jenom... On mi to oznámí Royi. Nestarej se, synu, měj víru v Boha.

49 Mým tématem dnes ráno je: „Konat Bohu službu, aniž by to byla Boží vůle.“ No, je to zvláštní text a já doufám, že nám to teď Pán zjeví. Zapamatujte si: Snažit se konat Bohu službu, aniž by to byla Boží vůle. No, zdá se to velice zvláštní, ale možná nám v tom Bůh může pomoci.

50 A ještě jedna věc, kterou bych chtěl dnes ráno říct; že jsme rádi, že je mezi námi můj přítel, velmi vzácný přítel, mladý muž. Mnozí z vás lidí, kteří jste u rozhlasu, můžete... nebo u telefonů, víte, kdo to je. Má dnes narozeniny, je mu devadesát tři let, bratr Bill Dauch, sedí tady přede mnou, má devadesát tři let.

Před několika lety lékař řekl: „On nemůže žít.“ (Právě jsem si ho všimnul, že tu sedí.) Byl pod kyslíkovým stanem a jeho milá manželka mi telefonovala a řekla: „Bratře Branhame, pokud chceš ještě vidět svého starého přítele Billa naživu, přijď raději ihned.“

51 A já jsem měl jednu z pneumatik na straně rozříznutou, měl jsem poničené kolo a strhl jsem z auta pneumatiku, ve snaze abych se k němu dostal. Právě jsem vycházel z čerpací stanice, a vycházel jsem ze záchodu, kde jsem se zastavil v Ohio, ve snaze abych se k němu dostal, a když jsem odtamtud vycházel, měl jsem vidění. A tam stál bratr Dauch, stál v modlitebně se vztaženou rukou. Pak se to změnilo a viděl jsem tě, jak přicházíš po ulici a podáváš mi ruku. On řekl: „Jdi a řekni mu, ‚Tak praví Pán.‘“

Tehdy mu bylo okolo devadesáti let. Měl infarkt a srdeční blok a úplné selhání srdce. Velice chytrý lékař. Ten muž není... on nechce... Ne, já to neřeknu. On je prostě člověk, který si může dovolit mít každého lékaře, kterého chce. A on měl velice schopného židovského lékaře, který se se mnou setkal ve vestibulu a řekl: „Nemá šanci, aby žil.“

A já jsem vešel dovnitř a vsunul jsem ruku pod ten kyslíkový stan a řekl jsem: „Bille, slyšíš mě?“ Přikývl hlavou. Řekl jsem: „Tak praví Pán, teď nezemřeš.“

52 A za týden potom jsem přicházel za kazatelnu, abych kázal své poselství, a tu budovou kráčí bratr Dauch. A když jsem šel do Furrovoy restaurace, chtěl jsem říct do Blue Boar, na druhé straně řeky v Louisville, on tam vysedal z auta, kráčel ulicí a podal mi ruku — úplně přesně podle Slova Páně. A to bylo před třemi nebo čtyřmi roky a on tu sedí a přijel celou tu dálku do Shreveportu (přes celou zemi, a ne letadlem, ale autem), a dnes ráno tu sedí. „Vše nejlepší k narozeninám, bratře Dauchu.“ To je z celého národa, odevšad. Bůh ti žehnej!

53 Já jsem ho pokřtil, potom co byl trojičním, pokřtil jsem ho, když on... byl na jednom z mých prvních shromáždění, když mu bratr Banks Wood musel půjčit své oblečení (on je člověk velké postavy, jak vidíte). A vešel do bazénu a já jsem ho pokřtil ve věku asi osmdesáti pěti nebo devadesáti let ve jménu Pána Ježíše. Řekl, že se nikdy nedokázal cítit dobře, dokud nenašel tu jistotu něčeho. Potom obdržel narozeniny, následkem kterých nikdy nezestárne. To je pravda, tu velkou zemi. On dokonce očekává, že bude žít a uvidí příchod Páně. To se může stát. Ale i kdyby zesnul, a my budeme v tom čase naživu, on vystoupí první. To je pravda. A tak, bratře Dauchu, neexistuje teď možnost to zmeškat. Jsi přesně na té linii. Vytrvej v tom, můj bratře, a Bůh ti žehnej. Děkuji Pánu za takového dobrého muže, a za to, že mu

dal všechna tato léta.

54 V knize Paralipomenon: Snažit se konat Bohu službu, aniž by to byla Jeho vůle. Bůh je suverénní, zaprvé, to chceme pochopit. Lidé se dnes diví, proč nemůžeme mít probuzení. Věříte, že Bůh je suverénní? Podívejte, Bible to tak říká.

A my se snažíme... Tak jak jsem diskutoval se skupinou mých skvělých bratrů, bratrů baptistů, bylo to nedávno, a oni řekli: „Bratře Branhame, my můžeme mít probuzení jen tehdy, když vezmeme Slovo, slovo za slovem, stránku za stránkou, písmeno za písmenem.”

Řekl jsem: „Já tomu věřím také, stránka za stránkou.” On řekl... Řekl jsem: „Oni se o to pokoušeli celou dobu.”

On řekl: „Ale my musíme najít řecký výklad Slova, to, co je řečeno v řečtině.”

Řekl jsem: „Já nejsem moc sečtělý, ale když jsem četl církevní dějiny a Nicejský koncil a Předniecejský koncil a Nicejské otce, a tak dále, oni se ohledně řečtiny přeli už tam v minulosti. Je to už dva tisíce let. Jeden řekl: ‚To znamená toto,‘ a druhý řekl, ‚to znamená tamto.‘ ‚To řecké slovo znamená tohle.‘”

55 Je to jako v našem jazyce slovo *see* (vidět). Když použiješ slovo *see*, můžeš mít na mysli „vodní těleso,” nebo „já tomu rozumím” nebo mnoho dalších věcí. *Bored* (provrtat), může znamenat „vyvrtat díru,”

„jít na procházku,” nebo „nudil jsi mě,” nebo „tys zaplatil moje cestovné,” může to mít mnoho významů. [Poznámka 10: V angličtině] A tyto malé samohlásky, a tak dále, prostě mění celý význam. A tak takhle to nikdy nedocílíte. Bůh to takto napsal, protože...

Celé Slovo je inspirováno, a On řekl: „Děkuji Ti, Otče, že jsi tyto věci skryl před očima moudrých a rozumných a zjevíš je [amen] nemluvnatům, takovým, která se budou učit.” Jedná se o zjevení se Jeho, jak jsem řekl minulý večer. „Zjeví to nemluvnatům.”

Řekl jsem: „Pane, to nebude fungovat.” Řekl jsem: „Probuzení nikdy nepřijde, dokud ho Bůh, ten suverénní Bůh, nepošle. A pak On možná vezme nějakého malého hlupáka, který se ani neumí podepsat, a pomocí něho to udělá — který ani neumí pořádně anglicky, natož řecky.”

56 To je to, co On udělal v době, když Petr kázal o Letnicích. Víte, že on se neuměl ani podepsat, byl negramotný a nevzdělaný. Ale Bůh dělá věci tak zvláštním způsobem pro naše intelektuální myšlení. A to Ho dělá Bohem. Kdyby vzal skupinu teologů a hodnostářů a podobně, oni by řekli: „Ten chytrý Kaifáš! Podívejte, on to musí chápat správně.” Ale Bůh sestoupil a vzal si rybáře, kteří se ani neuměli podepsat. To je to, co si On zvolil. To je Bůh. A On bere něco, co je ničím a dělá z toho něco pro svou vlastní čest. On vzal chaos a udělal Eden. To je Bůh.

57 No, jestli existuje někdo, kdo má mechaniku probuzení, je to náš šlechtný bratr Billy Graham. Mechanika je v pořádku, jenže mechanika tím nepohne. Je potřeba dynamika, aby tím pohnula. Můžete zkonstruovat automobil, namontovat do něj skvělá sedadla, vyrobit kvalitní píсты a vědecky dokázat, co to dokáže udělat; ale dokud se tam nedostaví dynamika, je to jen mrtvý kus nějakého materiálu.

A tak, ve Waleském probuzení, v jednom z našich posledních probuzení před naším letničním, nikdo nevěděl, co to probuzení začalo, byla to jen nějaká skupina lidí.

A když my dáme všechny... náš přítel Billy Graham dá všechny presbyteriány a luterány a letniční a všechny dohromady; přijede do města a budou tam mít společně velké tisícové shromáždění a třicet tisíc lidí přijde (v průběhu dvou týdnů) a odevzdají svá srdce Kristu; vraťte se tam za dva týdny a nebudete mít ani jednoho. Vidíte, to je mechanika. Ale nechte Boha v Jeho suverénní milosti jednoduše promluvit k nějakému takříkajíc hlupáčkovi, k nějakému bezvýznamnému člověku, ať Jeho Duch spadne na nějaké město, a muži nemohou chodit do práce, ženy nemohou umývat nádobí, služebné nemohou ustlat postele, oni křičí a pláčou se zvednutýma rukama. To je probuzení. To je podle Boží vůle.

58 Bylo řečeno, že nějakí urození lidé z církve jeli do Walesu, aby se dozvěděli nebo aby přišli na to, v čem v tom probuzení vězí celá ta mechanika, v průběhu toho Waleského probuzení. A když ve svých vysokých cylindrech a se stojatými límci vystoupili z lodi, uviděli po ulici přicházet malého policistu, který si takhle hůlkou točil kolem dokola a hvízdal si, a oni řekli: „Vážený pane, mohl byste nám říct, kde se nachází waleské probuzení?”

On řekl: „Ano, moji bratři. Stojíte rovnou uprostřed něj!” Řekl: „Pochopte, já jsem to waleské probuzení,” řekl, „protože to waleské probuzení je ve mně.”

59 To je suverénní! To je to, co dělá Bůh. A jenom On má právo poslat probuzení. Ne dát dohromady mechaniku; je potřeba se modlit, aby Bůh poslal tu dynamiku.

On zjevuje své Slovo pouze v těch předurčených. Tedy, jestli používám slovo *předurčený*... No, je to špatné slovo k použití na veřejnosti, zejména když máme smíšený zástup *lidí*, kde se nacházejí armeniáni a kalvinisté. A já jsem prosil, abyste si nemysleli, že já všechno vím, ale obě *skupiny* se podle Písma mylí. Milost je to, co Bůh udělal pro mě, a skutky jsou to, co já dělám pro Něj. Rozumíte? A potom to máte. Jestliže vylezete na jednu nebo na druhou z těch větví, určitě se na konci té větve ocitnete v koncích a nebudete se moci vrátit. Myslím, že epištola Efezským to spojuje k sobě.

Ale, když používám to slovo *předurčený*, nemyslete si, že jsem... To je jediné slovo, které znám, jak... Je to Boží předzvědění, rozumíte, že On o *tom* věděl. On nemůže říct... On umřel, aby všichni mohli být spaseni, On to udělal, ale díky svému předzvědění věděl, kdo to bude a kdo to nebude. Rozumíte? To je to, co On ví. Já to nevím a ty to také nevíš, a tak uskutečňujeme naše spasení s bázní a třesením.

60 No, ale Bůh uspořádal své Slovo a dělal to ve všech věkách. Jeho předzvědění způsobilo, že umístil v církvi a v lidech určité věci, které dělal od počátku. A pak to Evangelium, které bylo kázáno k tomu věku, je zjevováno jenom těm konkrétním lidem. Ti ostatní to nevidí. Rozumíte? „Děkuji ti, Otče, že jsi skryl tyto věci před očima moudrých a rozumných a zjevil si to nemluvňatům, takovým, která se budou učit.“ To je předurčení. Ne, že to udělal - vy říkáte: „Tebe vyvolím a tebe ne.“ Na základě svého předzvědění On věděl, co ty uděláš.

Skrze svou nekonečnost... Věříte, že On je nekonečný? Pokud není, nemůže být Bohem. Potom uvažujete, jelikož je nekonečný, On znal každou blechu, která kdy bude na zemi, věděl, kolikrát ty blechy zamrkají očima a kolik je v každé bleše loje. On znal každý list trávy, který vyrostě. To je nekonečnost. My jsme omezení; my vrávoráme v temnotě. Bůh nás přirovnal k ovcím, a my musíme mít vůdce. A ten vůdce není člověk, tím vůdcem je Duch svatý, Duch Kristův mezi námi. „Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí.“ Jeho fyzická bytost byla pozvednuta k Božímu trůnu, kde byl na trůnu Duch; teď je na tom trůnu Kristus, Ježíš. „Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí, ale vy mě uvidíte, protože budu s vámi až do skonání světa, dokonce i ve vás.“ Ten trůn Boží, Kristův, je postaven do tvého srdce. A On sedí na Božím trůnu, ale v Miléniu se posadí na svůj vlastní trůn; o kterém On přísáhl, že vzbudí tohoto Muže, svého Syna, Syna Davidova, aby se posadil na svůj trůn.

61 Tedy, On tyto věci zjevuje na základě svého předzvědění těm, které k tomu ustanovil; jinak to neuvidí. Stojí rovnou tam, dívají se přímo na to a nejsou schopni to vidět.

Kolik z vás vidělo ten obrázek krávy v křoví, na který musíte zaměřit svůj zrak a hledět? Viděli jste to někdy? Nebo viděli jste obrázek Krista v křoví nebo na obloze, na oblacích? Vidíte, ten malíř to tam tak uspořádal, že se na to prostě musíte dívat určitým způsobem. No, když to potom jednou uvidíte, pak nemůžete vidět nic jiného než to. Pokaždé, když se na to podíváte, je to tam. Kolik z vás vidělo ty obrázky? Určitě jste je viděli.

Dobře, takovým způsobem je Kristus sám sebou, to Evangelium, to poselství. Když jednou uvidíte poselství této hodiny, pak už neexistuje nic jiného, co byste mohli kromě toho vidět. Tím to hasne. Všechno ostatní pominulo. Všechno ostatní je pouze výplň (Vidíte? Rozumíte?), když jednou uvidíte to poselství!

62 Tak bylo v době Noeho. Když Noe a jeho skupina viděli... když uviděli to poselství, nic jiného se už nepočítalo. Když to uviděla Mojžíšova skupina, nic jiného se už nepočítalo. Když to uviděla Janova skupina, nic jiného se už nepočítalo. Když to uviděla Ježíšova skupina, nic jiného se už nepočítalo. Když to uviděla skupina apoštolů, nic jiného už se nepočítalo. Když to uviděla Lutherova skupina, Wesleyova skupina, letniční skupina to uviděla, nic jiného se už nepočítalo, oni se stáhli ode všeho. Proč? Díky Jeho předzvědění On předurčil, aby se tyto věci staly.

63 On si vybírá svou vlastní osobu na základě předzvědění. Jak řekl tady v Římanům 8, že Ezau... aby Boží volba mohla spolehlivě obstát. Že Ezau a Jákob se oba narodili svatým rodičům, byli dvojčata, ale aby Jeho volba mohla spolehlivě a pravdivě obstát, On řekl: „Ezaua jsem nenáviděl a Jákoba jsem miloval,“ ještě předtím než se oba chlupci narodili. Vidíte? On ví, co je v člověku, On to věděl od začátku, co to bylo, a proto může způsobit, aby všechno fungovalo úplně přesně na čas. My se stáváme celí nervózní a rozčilení; Jeho jste nikdy neviděli znepokojeného. Oni Ho nikdy neviděli znepokojeného, vidíte. Všechno funguje dobře, přesně tak, hodinky tikají.

Tyto věci, které se měly stát, všechny tyto ženy s krátkými vlasy a ti muži, kteří se oblékají jako jejich... oni si upravují vlasy jako jejich manželky. Já je vídávám, jak mají na vlasech vyloženě tyto natáčky, mají to tady vepředu nakadešené. Jaká převrácenost! To jsou výsledky satanova Edenu. A podívejte se na ni, ona se pokouší stříhat si vlasy jako její muž. A její muž si nechává narůst vlasy jako jeho manželka. A ona nosí jeho oděv a on nosí její spodní prádlo. Tady to máte. Ona se stává mužská a on se stává zženštilý. Vidíte, to je Satanův Eden, v rozporu s tím co Bůh udělal na začátku. To je pravda.

64 Jestli nezačnu, nikdy se k tomu nedostaneme. Ale tyto věci a způsob, jakým On to dělá a kdo to

vykoná, to je Jeho vlastní zvolený způsob. On o tom rozhoduje. A to je způsob, jak On to chce.

Slyšel jsem bratra Pearry Greena, našeho pastora v Tucsonu, jak jednou večer kázal o tom, jak Bůh udělal věci určitým způsobem. Zapomněl jsem, na který text to bylo, ale on řekl: „Tak se to Bohu líbilo, tak to Bůh dělá.“ No, je to tak.

No, kdo z nás si Mu dovolí říct, že se mýlí? Kdo by si troufal se postavit před Boží tvář a říct: „Pane, Ty se mýlíš. Měl bys to udělat tak, jak to chci já, takovým způsobem, jak to řekl doktor ten-a-ten, že by se to mělo udělat“? Kdo pokročil tak daleko ve svých duševních schopnostech, aby řekl takovou věc? Ne, vy byste nevystoupili a neřekli to, ale myslíte si to!

65 Jako v mém poselství o antikristovi. „Povstanou falešní kristové.“ On neřekl falešní Ježíšové. Rozumíte, za něco takového by se nikdo nepostavil, kdyby byl nazván „Ježíšem“, ve smyslu Hospodina. Ale falešní kristové, to znamená „ti pomazaní“.

Ó, každý si myslí, že má pomazání. „Sláva Bohu, on může udělat tohle a tamto!“ Ale podrobte ho testu Slova nebo poselství této hodiny a dozvíte se, kde z toho vybočuje, rozumíte.

V dobách Ježíše měli pomazání, ale ne na Něm.

Oni měli pomazání v čase... Dokonce Dátan měl pomazání v čase Mojžíše. On řekl: „No, nemysli si, že jsi mezi námi ten jediný svatý; Bůh jich má spoustu. A my tady prostě založíme organizaci, skupinu lidí.“

Bůh řekl Mojžíšovi: „Odděl se od něj,“ a otevřel zemi a pohltil je. On dal své originální Slovo Mojžíšovi, svému prorokovi. To je jediný způsob, jak On to kdy dělal a jediný způsob, jak to kdy bude dělat. On svůj plán nemění, vidíte.

66 A tak naše názory jsou špatné, Jeho názory jsou vždycky správné. A nesnažte se Mu říkat, že se mýlí. Nehleďte na to, o kom si myslíme, že je nejlépe způsobilý, nenáleží to nám, abychom říkali, kdo je nejlépe způsobilý. A tam se dostáváte ve své organizaci.

Nějaký prostý bratr naplněný Duchem přijde do nějakého města a vybuduje tam organi... vybuduje tam milou skupinu lidí. A setkají se na konferenci a všichni ti svatí bratři se sejdou, víte, a řeknou: „Víte co? Já si myslím, že ten malý Jones tady [on je mezi nimi jen takové malé párátko], myslím si, že on by měl mít tu krásnou velikou modlitebnu, myslím. Nemyslíte si, že je to tak?“ Ne, ach. On tam jde. A potom je to shromáždění rozptýleno. Vidíte? Oddělte *mi* tyto! Bůh dělá to rozdělení, On je ten, kdo to dělá. Ale oni všichni, každý chce vzít toho malého a dát ho sem a toho dalšího tam. To jsou lidské nápady.

67 Člověk má klíč, ale ve skutečnosti ty klíče drží Bůh. Oni dali učedníkům, té svaté církvi, klíče; a sledujte, jak je poprvé použili, když Jidáš padl následkem hříchu. Oni se shromáždili a házeli losy. A ti svatí bratři... Kdo by mohl říct, že to nebyli svatí bratři? Kdo by mohl říct, že nebyli svatí? Ale oni házeli losy a los padl na Matěje. A když on... A co on kdy docílil? Nic! Ale tím vyvoleným byl Pavel. Amen. To byla Boží volba. Malý Žid se zahnutým nosem, s jízlivou a výbušnou povahou. Ne Matěj, ten doktor teologie, víte, on byl... ale Pavel, Bůh si vybral Pavla; církev vybrala Matěje. Vidíte? Nemáte právo říkat Bohu, že se mýlí. On ví, co má dělat, On ví, z čeho je člověk udělaný.

Kdo by někdy... vybrala by ta církev někdy Pavla? Ó, ne, nikdy. Říkali: „Ten člověk, to je ten, který nás všechny dává do vězení.“

Ale Bůh řekl: „Já mu ukážu, kolik pro mne bude trpět.“ On věděl, co...

V pořádku, bez ohledu na to, o kom my si myslíme, že má pravdu, Bůh ví, kdo je nejlépe způsobilý, protože On zná lidské srdce. On ví.

68 Stejně tak probuzení, nebo tyto další věci, se nedějí v době, kdy my si myslíme, že by se to mělo stát. My si myslíme: „Právě teď je ta doba. Sláva Bohu!“ Všimám si v našich pobočkách Obchodníků a podobně: „Velice brzy přijde velké probuzení, haleluja!“

Nebudte svedeni. „On už přišel, a oni s Ním udělali, co chtěli.“ Vidíte? Ale oni si myslí, že probíhá probuzení. Probíhá? Ne. Je po něm, je mrtvé, skončilo. Všimněte si, toto je čas čištění lampy, vyjití a vejítí. „Ti, kteří očekávají na Pána, obnovují své síly.“

69 Všimněte si tady v našem textu, všimněte si Davida, izraelského krále, on byl tím, který měl zjevení o navrácení Boží truhly zpět na její místo, a oni na ní za dnů Saula vůbec nebrali ohled, protože Saul odpadl. A tak oni za dnů Saula vůbec nikdy nebrali ohled na Truhlu, na smlouvu, protože on odpadl a odešel od Boha. A tak David, rychle, pod inspirací... Teď si toho všimněte, je to velice zrádný text, pokud to správně nepochopíte. A já cítím, že přichází hodina, kdy bychom měli být muži místo nemluvnat. Měli bychom mít tvrdý pokrm místo mléka.

70 Všimněte si Davida, krále Izraele, krále, který byl čerstvě pomazán na krále, nebo zvolený za krále.

Saul... Samuel ho pomazal podle Boží vůle, a on byl absolutně Bohem vybraným králem, o tom není pochyb. Je tu a zasahuje ho inspirace. Davidovi to bylo zjeveno. On měl zjevení. Nikdo jiný se o tom nezmínil. „Pojďme a přinesme Truhlu, protože to je Boží vůle, abychom měli Truhlu tady uprostřed nás, abychom se prostřednictvím této Truhly mohli radit s Bohem.“ Velice, velice šlechetná věc. Nemyslíte si? Dobře.

71 Zapamatujte si, ale on jako král a ten, který měl zjevení, on překročil svou pozici. V zemi byl prorok jménem Nátan a on byl tím, který byl ustanoven, aby obdržel zjevení. Pokud je něco, co má být řečeno, On řekl: „Hospodin nedělá nic, dokud to neoznámí svým služebníkům prorokům.“ Ale vidíte, David jako král, spočívalo na něm pomazání... No, souhlasí to s Písmem? Bylo na něm pomazání a obdržel pravé zjevení, ale bylo to nesprávné. Protože prorokem toho věku byl Nátan, a to zjevení nepřišlo k Nátanovi; a když to zjevení přišlo k Davidovi, on se ohledně toho vůbec s Nátanem neporadil. On v tom chtěl prostě pokračovat a udělat to, co si usmyslel.

72 Ale všimněte si, s kým se tady v té třinácté kapitole David radil: „On se poradil s veliteli nad tisíci a stovkami,“ až ke svému shromáždění. „No, nemyslíte si, že bychom měli udělat...“ To není to. Tedy, on se snažil Bohu udělat službu, ale nebyl k tomu ustanoven, vidíte, protože Bůh měl jistý způsob.

Úplně stejně jako Bůh mohl promluvit ke králi ohledně jeho vředu a jeho uzdravení, ale On to neudělal. On měl stanovený způsob, jak se to dělá, tím byl Jeho prorok. A tak promluvil k proroku Izaiášovi. Řekl mu, aby se vrátil a řekl Ezechiášovi, co se stane.

No, Ezechiáš hovořil s Bohem tváří v tvář. A Bůh mohl promluvit k Ezechiášovi, samozřejmě, ale on udělal konkrétní kanály! Rozumíte tomu? Bůh má svůj vlastní stanovený způsob, jak věci dělá: jak posílá probuzení, jak mluví, jak něco říká, ať je to cokoliv. On má svůj způsob, jak to udělat, a my nejsme nic, abychom mu říkali, jak to má udělat. On to dělá takovým způsobem, jak se mu to líbí.

73 A tak vidíte, David měl inspiraci... No, vzpomínáte si, jak jsem se zmiňoval o pomazání, falešném pomazání? Zapamatujte si, Duch svatý může přijít a pomazat nějakou osobu, a stále je to mimo Boží vůli. Tady to to přímo dokazuje. Musíme projít Boží cestou, jak to udělat. Ne našimi cestami; Bůh má cestu jak to udělat. Protože David, který byl králem, pomazaným, pomazaný Duchem Božím, který na něm spočíval (předobraz Ježíše Krista), ale to nebyl Boží kanál.

Když celé shromáždění, „jim se to líbilo,“ říká Bible. Všimněte si. Velitelé tisíců a stovek, a také kněží a teologové si mysleli, že je to skvělé. Tam jsou vaše biblické školy a všechno ostatní. Oni si mysleli, že je to úžasné. Dokonce s tím všichni lidé souhlasili, a kněží a všichni ostatní souhlasili, že pomazání krále je správné. Všimněte si! Ale Bůh nezaslíbil zjevit své Slovo na to období jim. Bůh měl svůj způsob zjevení svého Slova, ale ne skrze ně. Zapamatujte si, to bylo v rozporu s Bohem.

74 Je to něco jako za dnů Micheáše, syna Jemlova. Vzpomínáte si na ten příběh? Juda a Izrael byli rozděleni a měli dvě různá království. A Achab byl králem nad jedním královstvím a Jozafat byl nad Judským královstvím, tuším, že to tak bylo; a Achab byl nad Izraelem, Jeruzalémem.

Všimněte si. A tu tam přitáhla banda cizinců a zabrali část té Bohem dané země, kterou dal Bůh Izraeli. A tito Filistéjci tam na severu — nebo Syřané zabrali tu zemi a krmili své vlastní děti úrodou země, jež patřila Izraeli. A tak oni tu zemi potřebovali, aby mohli nakrmit své vlastní děti a své vlastní rodiny. Bůh jim dal... To byla jejich Bohem daná práva.

75 A tak Achab zavola Jozafata a řekl: „Přijď sem!“ Řekl: „Podívej, co tam provádí náš nepřítel. Copak není správné, aby Boží lid, s Bohem danými právy, abychom my měli tuto zem...? To patří nám. Bůh skrze svého proroka Jozua tuto zemi rozdělil. Měla by být naše, patří nám, našim dětem. A tady nám ji zabrali komunisti a my máme... my máme hlad, a oni mají naše Bohem *nám* daná práva. Nemyslíš si, že bychom tam měli jít a zabrat naši zemi zpátky? Pokud se připojíš se svým vojskem... Jestliže vy metodisté a presbyteriáni a všichni, a presbyteriáni a luteráni a tak dále, všichni teď tady přijmeme tu ekumenickou radu, všichni se společně posadíme a převezmeme to. [Teď to říkám a mluvím v podobenství.] Půjdeme a získáme to.“

„Vždyť,“ řekl, „samozřejmě, všichni jsme jedno.“

No, Bible říká: „Jak mohou jít dva společně, pokud se neshodnou?“

A právě tam se ten významný muž, ten velký letniční muž Jozafat zamotal do nesprávného davu. A to je to, co se dnes přihodilo našim letničním. Tam jsou někteří opravdoví muži, ale oni jsou zamotáni do toho denominačního davu. Vyjděte z toho! Je to Hospodinem prokleté.

76 Všimněte si teď! On tam byl a řekl: „Ano, to zní rozumně.“ Řekl: „Naše církve je vaše, naši lidé; koneckonců všichni jsme Židé. Jistě, půjdeme s tebou.“ Ale v Jozafatovi zůstalo přece jen dost náboženství, na to aby řekl: „Nemyslíš si, že bychom se nejdřív měli poradit s Hospodinem? Myslím si, že by to byl dobrý nápad.“

No, Achab určitě řekl: „Ano, jistě. Měl jsem na to sám pomyslet.“

„No, je tady někde nějaký muž Boží? Máš tady nějakého proroka?“

„Ó, mám jich čtyři sta. Mám tady celou radu, celou denominaci. Jsou to *všechno* Hebrejští proroci.“

77 Teď si zapamatujte, Bible říká, že to byli proroci, Hebrejští proroci. Nebyli pohanskými proroky, Hebrejskými proroky. Byla jich celá škola, *celý* teologický seminář.

„Dobře, přiveď je tedy!“

A králové se oblékli a posadili se před ně, aby na ty proroky udělali dojem. A tu, přichází, myslím, že to byl Sedechiáš, který tam vystoupil, ten velký šéf členů okresní rady, nebo čímkoliv byl, vystoupil tam mezi nimi. Pořídil si dva veliké rohy. Řekl: „Slyšel jsem *slovo* od Boha. Tak praví Hospodin: ‚Těmito rohy vyženeš Syřany úplně ze země.‘“

„Ó, sláva!“ Všichni si mysleli, že to je nádherné, skvělé.

78 Sledujte, jak se to teď přibližuje až k tomu ostří žiletky, mezi tím co je správné a co je špatné. A pamatujte, to spadne na jednu nebo druhou stranu, a někdy to přichází jako naostřená břitva, ten rozdíl mezi tím, co je správné a špatné. To musí být každé slovo Boží. Ne jen téměř každé slovo, ale každé slovo! A ono dnes přišlo ne k luteránům, ne k metodistům, ne k letničím, ale k tomu věku dobroušení; v tomto věku, kdy antikristovo pomazání je tak dokonalé, že by svedlo samotné vyvolené. Oni spadnou na tu špatnou stranu, pokud na to nebudou dávat pozor, jako v případě toho zlatého prutu. Dávejte pozor! Budte opatrní! My teď nežijeme v letničím věku. My jsme tento věk překročili, právě tak jako byl překročen věk luteránů, a byl překročen... Rozumíme si?

79 Všimněte si. Tito proroci všichni prorokovali, bylo jich čtyři sta, byli dobře živeni, pěkně upraveni, Hebrejští proroci, vydávali jim svědectví, jednomyslně: „Tak praví Pán: ‚Jdi, Hospodin je s tebou.‘“

Jozafat řekl: „No, zní to dobře. Ale,“ řekl, „nemáš ještě jiného?“

„Ještě jiného? Máme tady přece celou denominaci, máme tady shromážděnou celou radu. Proč potřebujeme ještě dalšího?“

On řekl: „Ó,“ řekl, „uvažoval jsem, jestli by tu nebyl ještě jiný.“

On pověděl: „Ó, ano, je tady ještě jeden, ale on ani nepatří k této radě. Je to takový vyvrhel. Jmenuje se Micheáš, syn Jemly, a já ho nenávidím.“ Vidíte? Řekl: „Oni ho do svého společenství nepřijmou, on je především takový obyčejný vyvrhel. A on pořád, o čemkoli on prorokuje, nikdy ani trochu nepodpoří můj seminář. A dopouští se samých špatných věcí, vždycky vůči mně prorokuje zlo, jenom aby byl jiný.“

„Ó,“ Jozafat řekl, „ať král takové věci neříká. Ale rád bych si toho člověka poslechl.“

80 Řekl: „Dobře, podíváme se po něm.“ A tak poslali *někoho* někam do pustiny.

Poslali nějakého muže, a ten mu řekl: „No, když se teď vrátíš, chtěl bych ti něco říct. Chceš se znovu vrátit do té denominace? Chceš mít s nimi všemi znovu obecnství? Pokud ano, mluv totéž, co říká okrskový presbyter. Řekni to samé, co říká biskup, a oni tě přijmou zpět. Teď je na to vhodná příležitost.“

Ale dokážete si představit pomazaného pravého Božího proroka, že by v jediném Božím Slově udělal kompromis? Rozhodně ne!

On řekl: „Jakože žije Hospodin, řeknu jenom to, co řekne Bůh!“ Potřebujeme syna Jemly. „Jakože žije Hospodin, řeknu jen to, co řekne On.“ Tak je to správné. „To, co řekne On.“

81 A tak, když tam přišli před ty lidi, všichni ti proroci, oni řekli: „Tedy, ty říkáš, že oni...“

On řekl: „Počkejte, dejte mi tuto noc, abych se dozvěděl, co řekne Pán.“ A tak té noci se mu Pán zjevil ve vidění a sdělil mu, co má říct.

Druhý den ráno *král* řekl: „Co tedy řekneš, Jemlo?“ když tam všichni stáli... Chtěl jsem říct, Micheáši, synu Jemlův. Řekl: „Co teď řekneš? Jsme tady všichni pohromadě, všichni kněží a všichni proroci a všichni králové, a všichni tu sedí společně. Co teď tady této velké radě řekneš?“

On řekl: „Jdi,“ řekl, „ale viděl jsem Izrael rozptýlený jako ovce nemající pastýře.“

A Achab řekl: „Co jsem ti říkal! Ten odpadlík dokáže prorokovat jenom zlé věci proti mně!“

Jak mohl říct něco jiného, když právě to řekl Bůh? Prorok má být hovořícími Božími ústy. Ne svého

vlastního myšlení. On je tak úplně vydaný Bohu, on nechce nikoho ranit, ale musí říct to, co říká Bůh, protože on sám nad tím nemá kontrolu. Rozumíte?

82 On pověděl: „No, neříkal jsem ti to?“

A pak přistoupil ten velký muž s těmi rohy a udeřil ho do tváře a řekl: „Kterým směrem šel Duch Boží, když ode mě odešel?“ Jinými slovy — dovol mi, abych to rozbil: „Podívej, koukni se sem, chci ti něco říct, Micheáši. Uvědomuješ si vůbec, že jsem mistrem Písma? Uvědomuješ si, že mám pomazání?“ [Nebo „křest“, jak bychom dneska řekli.] „Uvědomuješ si, že já to mám?“

Jemla řekl: „Já o tom nepochybuji.“

On řekl: „Ale poslouvej! Duch Boží mi řekl a vydal svědectví společně se všemi mými čtyřmi sty proroky, že vypudíme Syřany ze země. A kdo jsi ty, který jsi sem přišel a říkáš, že náš velký král bude zabit?“ On řekl: „Duch Boží mi to pověděl.“

83 Dovol, že ti to vyložím, abys to pochopil. A možná zjistíme, že Micheáš řekne: „Včera v noci ve vidění, pane, jsem viděl Boha sedícího na trůnu. A viděl jsem celý nebeský zástup shromážděný kolem Něj a měli v nebi poradu. Řekli: ‚Koho pošleme dolů, aby svedl Achaba? Protože tady pod trůnem je prorok, pravý prorok, jmenuje se Eliáš. A on prorokoval skrze moje Slovo a řekl, že ten bezbožný Achab, kvůli tomu že zabil Nábota, že psi budou lízat krev toho bezbožného muže a my musíme způsobit, aby se to stalo, protože to už bylo řečeno, je to ‚Tak praví Pán‘! To se musí stát, k tomu musí dojít. Ale jak to uděláme?‘“

84 „Potom, někde z těch nahánějících hrůzu oblastí zatracených, tam hluboko zdola, vystoupil nějaký duch. A pověděl: ‚Jsem svůdce. Pokud ti mohu nějak posloužit, sestoupím tam dolů a vejdu do jeho proroka (protože oni byli tak zorganizovaní, že rozuměli pouze jedné věci, totiž nějaké malé dávce emocí) a způsobím, že budou prorokovat lež. A způsobím, že Achab bude poslouchat ty hodnostáře místo Tvého opravdového proroka; protože on si zkontroluje všechno, co řekne, s Tvým Slovem. On si prověří svá vidění Slovem, on si prověří všechno, co dělá pomocí Slova a pokud to nebude v souladu se Slovem, nebude to poslouchat. Ale kdyby... Já mohu svést ty ostatní a já... Achab má k tomu velkému sjednocení ohledně jejich bezpečí velkou důvěru, a tak oni se společně sejdou a dají se dohromady. A já způsobím, že Achab je bude poslouchat a že tam pojede. A tak to docílíme.“

„Bůh řekl: ‚Ty to dokážeš, jsi opravdový svůdce; sestup tam dolů.‘“

85 A pak ho Sedechiáš udeřil po tváři a řekl: „Kde jsi byl...?“

On pověděl: „To se dozvíš, když budeš sedět ve vnitřní komůrce.“

On řekl: „Jdi!“ Sedechiáš to řekl králi. Řekl: „Jdi a vrať se v pokoji!“

Achab řekl: „Vezměte toho člověka a dejte ho do žaláře. Dejte ho do okovů, dávejte mu maličko chleba a vody. A když se odtamtud vítězně vrátím, o čemž mi moji proroci řekli, že to probuzení určitě nastane,“ řekl, „pak si na toho člověka dohlídnu!“

Poslechněte si poslední Micheášova slova k tomu muži: „Pokud se vůbec vrátíš, pak ke mně Bůh nemluvil.“ Amen!

Vidíte, Bůh má svůj způsob jak dělat věci. Tito muži si mysleli, že konají Bohu službu. Budte opatrní! Ne emoce, ne nadšení, ne představy, ale to musí být „Tak praví Pán“, musí to být správné. Dobře, nezáleží... Zjišťujeme, že tyto věci tak jsou.

86 Všimněte si teď, když David toto významně prohlásil. A zdálo se, že to bylo dobré, že to je dobrá věc, kterou je třeba udělat; a potom zjišťujeme... (Neunavuji vás? Není příliš pozdě, abych vzal další...?) oni toto významně prohlásili; ale on se neporadil s prorokem.

No, každý ví, že Amos 3:7 říká, že Bůh zaslíbil, že nikdy nic nebude dělat, dokud to nejdřív nezjeví svým prorokům. V průběhu věků církve jsme měli reformátory; ale skrze Malachiáše 4 bylo zaslíbeno, že v těch posledních dnech bude na zemi prorok (protože to musí sedět do toho vzorce, rozumíte), předtím než přijde čas konce.

87 Předtím než Ježíš přišel poprvé, přišel Eliáš, Eliáš z Malachiáše 3. Říká to Matouš 11. „Pokud to můžete pochopit, je to ten, o kterém bylo řečeno: ‚Hle, posílám svého posla přede mnou.‘“ Tedy, on prorokoval (tomu věří všichni teologové), že Duch Eliáše má přijít také v těch posledních dnech. On musí přijít pětkrát. Bůh používá toho Ducha: Elizeus, Eliáš, Jan Křtitel, *posel* pro pohanskou církev a pak pro Židy ve Zjevení v 11. kapitole. To je Boží m-i-l-o-s-t, v-í-r-a, J-e-ž-í-š [Poznámka 11: V angličtině mají všechna tři hláskovaná slova pět písmen.] — Ježíš, pět písmen. Nemůže se zastavit při čtyřech, musí to dojít k pěti. Vidíte? Všimněte si!

88 On to zaslíbil, a tak to staví Bibli úplně přesně do tohoto dne, a Sodoma a Gomora. A Eliáš nebyl... To nebyl Eliáš, to byl Duch Boží na Eliáš; Eliáš byl pouze člověk. No, měli jsme už Eliáše a Eliášovy pláště a Eliášovy příkrývky a Eliášovo všechno. Ale Eliáš tohoto dne je Pán Ježíš Kristus. On má přijít na základě Matouše sedmnácté... Lukáš 17:30 říká, že Syn člověka se má sám zjevit mezi svým lidem. Ne člověk, Bůh! Ale to přijde skrze proroka. No, On nikdy neměl dva hlavní proroky současně. Nikdy na světě. Vidíte? Nezáleží na tom, kolik existuje dvojic, dvě hlavy nemohou... to musí být jedna hlava. Bůh musí dostat jednoho člověka pod svou kontrolu. Rozumíte? Je jeden Bůh. Byl Otec, Syn a Duch svatý, ale jeden Bůh nad tím vším. Všimněte si. A On jen používal ty úřady, a tak je to s Eliášem, Duchem Eliáše. On používal toho Ducha, ale ten stejný Bůh to celou dobu řídí, aby vyplnil své Slovo.

89 No, všimněte si teď v tomto, že David si myslel, že má všechno v pořádku. A on byl inspirován. Vidíte, jak Duch svatý může pomazat člověka? Ale to musí být podle řádu pomazání. Ten vnější duch může být pomazán Duchem svatým a duše může být černá jako uhel. Koukol roste z té stejné vody, která dává vzrůst životu v pšenici. Ona dává život koukolu, ale uvnitř koukolu je život koukolu. On se raduje a vzkvétá a má život a dělá všechno, co dělá pšenice, ale jeho duše je koukol. Mohou povstat falešní učitelé, vyučovat různé druhy trinitarianizmu a všeho možného, a být pomazaní Duchem svatým a konat tolik zázraků, jako dokáže to pravé Evangelium, ale díky tomu Slovu tady, to je to, co to dělá. Rozumíte, co tím myslím? No, myslím si, že je to v pořádku, abychom toto vyučovali. Jsem tady dnes ráno v tomto hotelu v mezidenominační modlitebně.

90 Všimněte si. Sledujte, o čem hovoříme. Poslouchejte. David měl všechny emoce, které mělo opravdové probuzení. Všimněte si! Oni jásali, křičeli, tančili, oni opravdu něco z toho pomazání měli. Jistěže ano! Všechno jako opravdové probuzení, ale, všimněte si, Bůh v tom nebyl. Bůh v tom nebyl. On měl proroka, který byl přímo tam v té zemi, a oni to měli vědět. Rozumíte? David to měl vědět.

Dnes je to stejné. Máme celou tu mechaniku, jako ty velké denominace, jako ta velká tažení v naší době, ale výsledky se ukazují stejné jako tehdy; výsledky našich velkých tažení a veškeré naše velké vynikající uvažování, naše velké budovy, a naše velké... stavíme tisíce a přidáváme členy a ostatní věci, a končí to stejným způsobem — samé fiasko. Neříkám to proto, abych se od někoho lišil, říkám to proto, abych byl čestný před Bohem, vedle jehož Knihy tu dnes ráno stojím. Rozumíte? Všechno to končí fiaskem, ty samé výsledky.

91 Podívejme se, co se stalo, když Bůh ve svém čase a věku a ve svých prorocích — když oni nejsou bráni v úvahu; když jen spoléhali na teologii, kněze, denominacionismus, tak jako my dnes. Sledujte pozorně. A všechno je to pak úplně pokažené. Jestli tam je pravý Duch Boží, On to nasměruje do Slova. Ne pouze do jednoho místa ve Slově, ale do celého Slova pro ten celý věk. Rozumíte?

V den Letnic to Duch nasměroval rovnou do toho, do Joela 2:38. Vidíte? Ve dni Luthera, to nasměroval rovnou do toho. Wesley, v tomto posledním letničím hnutí, ale tohle je další věk. Toto je vyvolání nevěsty. Ne jako před dvěma tisíci lety o Letnicích, nebo opakování, nebo návrat. Letnice...

92 Duch svatý byl v Lutherovi, Duch svatý byl ve Wesleyovi; je to pomazané Slovo Boží. A Duch svatý se vrátil k těm lidem toho věku a začali mít navrácení darů. Oni zjistili, skrze to že se poddali Bohu, že skrze ně Duch svatý mluvil v jazycích. Oni vkládali ruce na nemocné a ti byli uzdraveni. Oni tančili v Duchu. Vidíte? To byl ten věk reformace, který přivedl církev zpět k řádu. A ten poslední řád církve, to bylo umístění darů do církve. Jako Luther umístil ospravedlnění, Wesley umístil posvěcení, Letnice umístily dary. Ale co oni udělali? Tu stejnou chybu. Tak jak to příroda ukázala na příkladu stébla pšenice, oni udělali denominaci (což je proti Bohu, v rozporu s Bohem).

93 No, zjišťujeme, že když... Potom když se tato stébla shromažďují, dávají dohromady, vytvářejí si svou vlastní myšlenku. A nezáleží... Když povstala ta „nová sporná otázka“, jak oni tomu říkají, která vyšla ze Sborů Božích, co oni udělali? Nemohli to přijmout. Nehledě na to, kolik pravdy to obsahovalo, křest ve jménu Ježíše Krista, oni už měli Vrchní radu. Člověk to vzal do rukou a Duch je opustil. To je pravda! A pak vystoupilo toto. Hovořil jsem s několika vašimi nejlepšími vůdci; oni říkají: „Dobře, co teď budeme dělat?“ Oni by sami sebe uvedli do rozpaků. Oni vědí, že to je pravda; pokud ne, jsou duchovně slepí, a co se týče Bible negramotní. Neříkám to vulgárně, říkám to uctivě. Protože v Bibli neexistuje takové místo, kde byl někdo někdy pokřtěn při použití těch titulů, „Otec, Syn a Duch svatý“. A nikdy to nebylo používáno až po ekumenickém koncilu, Římskokatolickou církví. Jejich vlastní katechismus dosvědčuje to samé. Je to katolické dogma! Ne biblická nauka, ale katolické dogma. A vy metodisté jste vydali vaše katechizmy a všechno prostě tak, jak to měli oni, prostě to z toho postupně vyrůstá. A teď, když jste přišli k Letnicím a rozšířili jste některé z těch dogmat, kterých jste se stále drželi...

Ale teď je to vyvolání nevěsty, teď je ten čas, kdy bylo otevřeno sedm pečetí, teď když musely být otevřeny úplně všechny věci, které reformátoři opomněli; a pouze Malachiáš 4 to může udělat, protože k tomu je potřeba zjevení bezprostředně od Boha k jednotlivci, aby to mohl udělat. To je pravda! To nemůže přijít k nějaké skupině, to se nikdy tak nestalo. Jeden člověk! To je to, co Bůh zaslíbil v těch předobrazech příchodu pro Jeho nevěstu, Eliezera. Rozumíte?

94 Všimněte si těch kněží, kazatelů a tak dále, dostávají svou vlastní inspiraci a jsou skutečně pomazání. David byl pomazán. Tak to říká Bible. Ale vidíte, on čerpal ze špatného zdroje. On vešel do špatného kanálu. Nasměroval své pomazání na nesprávnou stranu, směrem k lidem a k tomu, co oni si mysleli, směrem k velitelům, co oni mysleli, místo k tomu Božímu svatému kanálu, aby zjistil, co je: „Tak praví Pán“. „Je už na to ten čas? Je na to teď vhodná doba? Je to Boží vůle?“

95 A potom, jestli je to pravý Boží prorok, on se nejdříve postaví před Boha a řekne: „Otče, o co se tady jedná?“ jako se Nátan později zachoval vůči Davidovi.

David řekl: „Je to správné, abych já žil v cedrovém domě, a Truhla mého Boha tam stála pod stanem?“

A podívejte se na Nátana, on řekl: „Davide, dělej vše, co máš na srdci, protože Bůh je s tebou. Ty jsi Boží pomazanou nádobou.“

Ale, protože byl prorokem, a kvůli té jeho chybě — a Bůh je zavázán vůči svému prorokovi — se mu té noci zjevil a řekl: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi, že si jeho udatnosti velice vážím. Já ho za to miluji, protože je mužem podle mého vlastního srdce, a já vím, že je načas, aby se to tak s mojí Truhlou stalo, aby byla někam postavena, ale já prostě... Ještě na to není vhodná doba. Nechám to udělat jeho syna, ale jemu to nedovolím.“

Pak sem přichází Nátan s „Tak praví Pán, Davide, to velké zjevení, které jsi měl, bylo nesprávné, stejně jako když jsi přivázel Truhlu. Nedělej to. Nepokoušej se to dělat! Ale Bůh řekl, že On přiměje tvého syna, aby to udělal.“ Tady to je. Vidíte? Tady to máte!

96 David byl pomazaný, aby to řekl, protože on už to dopředu mohl vidět, právě tak jako Abraham, který hledal na zemi město. Víte, on ho hledal, protože tam měl jednu žít. Abraham je v tom městě. A on chodil kolem dokola a hledal ho. A přímo tam v těch místech, kde hledal, ono bylo tehdy prostě nad ním a vrátí se v Miléniu, a on v tom městě bude bydlet. Ale jako prorok, byl ustanovený a inspirovaný, a věděl, že někde bylo město a hledal ho. Ale, vidíte, celé zjevení toho bylo před ním zakryto, ono nebylo pro jeho věk. [Prázdné místo na pásku]... až k Janovi, kde on ho uviděl sestupovat od Boha z nebe. To bylo to město.

97 Vidíte, všechno musí být v pravý čas. Pšenici sejete na jaře... nebo na podzim a sklízíte ji příští rok v létě. Vidíte? Ona musí projít stéblem, musí to projít klasem a plevou, a dál až do... musí to být v tom pravém období. Celý průběh přírody je plynulý. Duch Boží stvořil přírodu a všechno, Bůh i příroda, probíhá v návaznosti. Všechny věci, které byly umístěny v chrámu, byly vzorem toho, co on viděl v nebi.

98 Vidíte, jak nějaký strom zápasí, aby si uchoval život, a to znamená, že existuje strom, který neumírá. Vidíte člověka, který bojuje o život, to ukazuje, že někde čeká stánek, který neumírá. „Jestliže se tento pozemský stánek rozpadne, máme jiný, který už *na nás* čeká.“ Dobrý nebeský Otec mi jednoho dne dovolil za tu oponu vejít a vidět to. Kolik z vás slyšelo ten příběh, když jsem nahlédl za oponu času? To tam bylo, stejně skutečné, jako že tady vám všem kážu; oni tam stáli. Duše pod oltářem volaly: „Jak dlouho?“ To není jen nějaký mýt, *byl tam* někdo, kdo měl inteligenci: „Jak dlouho, Pane?“ Zatímco to teď cítíme, když náš věk, jako bratr Bill Dauch, který tady sedí v devadesáti třech letech, něco v nás touží znovu po tom mladém mužství. Je tady něco, dali byste za to cokoliv. Jak bychom se rádi vrátili, bratr Jack a my všichni ostatní, a tady bratr Gerholtzer, do toho mladého mužství. A kvůli čemu to chcete? Abyste mohli být znovu mladí a běhali sem a tam? Ne, přátelé! Protože cítíme, že bychom měli více času oslavovat tohoto Boha, kterého milujeme.

99 A moji drazí bratři, mám dnes ráno toto poselství - existuje země tam za řekou, kterou nazývají navěky líbeznou. Tam Ho budeme oslavovat přes věky, a všechny věky a celou věčnost. A proč to tak cítíme? Protože hlubina volá hlubinu. A tak dlouho, dokud ta hlubina volá, musí existovat nějaká hlubina, která na to volání odpoví, jinak by tu žádné volání nebylo. Dříve než může existovat stvoření, musí být nejdříve Stvořitel, aby to stvoření stvořil, jinak není žádný... To podává přímý důkaz, že existuje.

100 Všimněte si těchto kněží, všichni byli mimo. Všimněte si toho pomazání. Dobře, s tím pomazáním nebylo nic v nepořádku. Stejně jako s vámi letničnickými, ale sledujte, v jakém kanálu se teď pohybujete. Ten den od doby Letnic se změnil, probíhá něco jiného. Kdyby v zemi nebyl prorok, pak by snad David měl pravdu. To je pravda. Ale tam stál Nátan, potvrzený, ustanovený, Bohem potvrzený jako prorok.

Sledujte! Truhla v Bibli je pro nás vždycky předobrazem Slova, protože to bylo Slovo Boží v Truhle. A bylo... Všimněte si, jak tu Truhlu přenášeli, podívejte, jak to dělali. Ona nebyla umístěna na původním Bohem určeném místě. No, Bůh tady řekl v Zákoně, že musí... jak se to má dělat, jak tato Truhla má být přenášena, a kým má být přenášena. Ale David pod svým pomazáním...

101 Moji bratři, nepřehlédněte to. A moje sestry, které chcete být kazatelkami a tak dále, nepřehlédněte to. Bez ohledu na to kolik máte pomazání, musíte se dostat na Bohem stanovenou pozici. Davidovo pomazání bylo v pořádku, ale když tu věc prováděl, nadchnul se a překročil hraniční čáru. Co udělal? On

překročil hraniční čáru. Místo aby položil Truhlu na její původní místo, převážel ji na novém voze, a ne na srdcích Levitů. Ona měla být přenášena na ramenech Levitů, která jsou nad srdcem. Slovo není v rozumu, ono je v srdci! Ne na novém voze. Co to bylo? To znázorňovalo něco nového, to co tam David udělal; to mluvilo o každé denominaci, která kdy bude existovat. Boží Slovo nemá být přenášeno státními presbytery nebo biskupy a podobně, z denominace. Je to křest Duchem svatým v lidských srdcích, a ne v nějakém církevním hnutí. Duch svatý je poklad Boží lásky v srdcích mužů a žen, aby Ho poslouchali. Rozumíte?

102 Bylo to na ramenou Jeho služebníků, Jeho služebníci byli Levité. Položili si to na svá levá ramena a takhle tu Truhlu nesli, protože to bylo nad jejich srdcem. Oni měli na svém srdci břemeno Slova. Amen! Teď máte na svých srdcích břemeno vaší denominace, břemeno vašeho shromáždění: jestli postavíte tohle nebo uděláte tamto nebo uděláte ještě něco jiného. Břemeno, o kolik víc lidí získáte pro vaši denominaci, místo břemena Slova Páně, tak že lidé budou vidět jenom Slovo Boží a nic jiného. Ale vy to teď máte na novém voze. Vidíte? Oni to dokonce nesou tady v tom ekumenickém koncilu, postrkávají to. Nechci být kritický. Ať mi teď Bůh pomůže, říkám vám jenom pravdu.

103 No, ovlivnění vyznáními víry a ekumenickými radami, Slovo, to opravdové Slovo pro to období toho věku bylo ignorováno, protože měli spoustu emocí. Ale David, ten pomazaný král... On byl králem, ale on byl králem pomazaným. Říkáte: „Já jsem kazatel, pomazaný.“ Pak zůstaň kazatelem, nesnaž se být prorokem. Rozumíte? Jsi-li evangelistou, zůstaň evangelistou.

Vzpomeňte si na Uziáše za dnů Izaiáše, toho mladého krále a mladého proroka. Uziáš byl znamenitým mužem, pomazaným mužem, Bůh ho požehnal, požehnal mu, byl jím požehnan. Jednou jsem vám už tady o tom kázal. A jednoho dne se pozvedl tak vysoko, že mu přišlo na mysl, že by mohl zaujmout úřad kněze. A vzal... nakonec vešel dovnitř před Hospodina a ti kněží mu řekli: „Nedělej to, Uziáši!“ Ale on se povýšil. Prorok mu už nic nemohl říct. Kněží znali svůj řád, oni svůj řád dodržovali. On mu řekl: „To ti nepřísluší, Uziáši. Nedělej to!“

104 No, on je okřikl: „Zmlkňte!“ A vešel dovnitř s ohněm, aby obětoval, zaujal úlohu kněze. On byl pomazaným králem, ne knězem. A tito kněží se mu snažili říct: „Jsi skvělý král, jsi pomazaný, Bůh nám požehnal; ale ty jsi král a ne kněz.“

A vy pastoři byste nikdy neměli říkat prorokovi, co má dělat, nebo vy evangelisté nějakému pastorovi. Rozumíte? Každý má svou službu, pokud je dokonale ztotožněna.

A tak on tam vstoupil s ohněm a byl raněn malomocenstvím a umřel.

105 No, tady je král David, David se tady snaží udělat tutéž věc. On to vzal na sebe. „Dobrá, to je skvělé.“ Jde, rozhlíží se po lidech: „Co říkáš, veliteli? Ty máš deset tisíc mužů.“

„Sláva Bohu, Davide, cítím působení Ducha.“ Ó, určitě! On to cítil. „Co si myslíš, Davide? Cítíš to?“

„Sláva Bohu, úplně se mě to zmocňuje! Prověrme to a přesvědčme se, jestli to je pravda, podívejme se. Kam patří Truhla?“

„K nám! Ona patří mezi nás.“

„S kým bychom se měli poradit?“ Jistě, ta Truhla, to je to samé jako ta země, která patřila Izraeli místo Filistinům. Je to tak. „Ona patří nám. A... Cítím to pomazání také.“

Velitelé stovek a celé shromáždění: „Sláva Bohu!“ Tleskali a jásali a tancovali a poskakovali sem a tam.

Měli Ducha, ale co si myslíte, že si myslel Otec? „Poslal jsem tam dolů Nátana, toho proroka? Oni vědí, co mají dělat, i David, ale teď je celý nadšený a překročil rovnou svou hraniční čáru a pustil se do toho.“

106 V pořádku, všimněte si, „nést ji na ramenou“, to byl původní Boží plán. Existuje pět „musíš“. Chci, abyste si je poznamenali, pokud... Vidím, že si děláte poznámky. (A je dvacet minut, dvacet a něco po desáté, a tak se to pokusím stihnout do jedenácti. Budu pospíchat, jak to jen půjde.) Bez ohledu na to jak upřímný může člověk být v konání služby Bohu, bez ohledu na to jak upřímný, jak moc pomazaný, jak moc presbyteriánský, baptistický, letniční, bez ohledu na to, jestli jsi biskupem, diákonem, kýmkoliv jsi, pastorem, evangelistou, prorokem, kýmkoliv bys mohl být, existuje pět „musíš“, které musí být vzaty v úvahu nejdřív. Bez ohledu na to, kolik je pomazání, jak dobré se to zdá, jak lidé jásají, jak to všechno dělá Duch, přesto existuje „musíš“.

107 Tedy, moji bratři, zatímco si připravujete papíry, dokážete teď pochopit proč? Zapamatujte si, vy jste si všichni mysleli a bylo mezi vámi vyučováno (hovořím k celému národu), že já nevěřím v mluvení v jazycích. Já věřím v mluvení v jazycích, ale vy můžete stále mluvit v jazycích a nemít Ducha svatého. 1. Korintským 13 říká: „I kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ještě nic nejsem.“ Vidíte? To je

pomazání Ducha svatého, které nemá nic společného s duší, která je uvnitř vás. Můžete mluvit v jazycích a popírat Slovo. Viděl jsem to, jak se to dělo a vy to vidíte také. Vidíte? Nějaká žena může kázat Evangelium a... Vidíte? Oni mohou dělat všechny... stříhat si vlasy a stále křičet a mluvit v jazycích a všechno možné. Je to naprosto pravda. Musíte se srovnat s pravdou Slova.

108 Všimněte si! Bez ohledu na to, jak upřímný může člověk být, bez ohledu na to, jak velmi je Bohem používán; bez ohledu na to, kým je, on musí být tímto; musí být... Věci, které mluví, musí být na základě Bible aktuální. Někdo řekne: „No, Mojžíš tam v minulosti...“ Já vím, co udělal Mojžíš, ale to není to, co Bůh dělá dnes. „No, tam v minulosti, před třemi sty lety, Luther řekl...“ To může být znamenité, ale to není to, co On dělá dnes. „No, před čtyřiceti lety sestoupily letnice.“ Ale to není to, co On dělá dnes. Rozumíte? To musí být aktuální.

Musí to být podle Písma. Musí to být v pravý čas, to je ta druhá věc. Zatřetí, musí to být podle způsobu, jak to řeklo Boží Slovo, že to bude.

109 Mohu říct: „Sláva Bohu! Padl na mě Duch svatý, haleluja, právě tak jak padl o Letnicích.“ Ale dnes to může být jiné. On padl rovněž na Davida, nebo ne? Jistě, padl. Padl na Uziáše, ale bylo to nesprávné! Vidíte, musíte teď jít hlouběji než to. Rozumíte? Musíte jít hlouběji než to. No, necítíte se zranění, jen buďte uctívi.

A všimněte si, a musí to také přijít k muži podle Boží volby. Ne podle denominační volby, ne podle volby lidí, ale podle Boží volby. A jestli to je poselství od Boha, o nějakém velkém zjevení od Boha, ono musí přijít k Jeho prorokovi. No, pokud ohledně toho chcete místo Písma, je to Amos 3:7. Vidíte? Tedy, to musí být.

Je tady pět věcí, které musí být. Musí to být ve vhodné době. Musí to být v čase, kdy Bůh řekl, že se to stane. Musí to být napsáno v Božím Slově. Musí to být v období Božího času, rozumíte? A musí to být podle Boží volby.

110 A Bůh nepotřebuje nikoho z nás, aby vykládal Jeho Slovo. Bůh je svým vlastním vykladačem. On nepotřebuje naše semináře. Nepotřebuje naši moudrost, to je nesmysl. Vidíte? Eva to měla, a přehlédla ten výklad kvůli své moudrosti.

Řeknete: „Ó, chlapče, ten chlapík je chytrý člověk.“ Dobře, ale to vůbec nic neznamená. Jistě. Achab byl chytrý člověk. Balsazar byl chytrý člověk. Satan byl ten nejmazanější a nejsurovější, nejzákeřnější, nikdo mu nedokázal čelit, vůbec nikdo.

Tedy, nespolehejte na žádnou moudrost, spolehejte jen na Boha. Rozumíte? A jaký je Bůh? On je Slovem. A jak potom Bůh vykládá své vlastní Slovo? Poslouchejte teď pozorně, ať vám tyto věci neuniknou. Jakým způsobem Bůh vykládá své vlastní Slovo? Tak, že je uskutečňuje, ne jenom jedno tady, ale celé pro to období.

Ne říkat: „Noe běž a kaž a buď inspirován“; ale „postav koráb, udělej v něm dveře, udělej to tímhle způsobem a takovým způsobem.“ Co kdyby dal dveře nahoru místo dolů? Co kdyby dal okno dolů a dveře nahoru? Vidíte? K tomu musí být dána instrukce podle toho času, protože to je přesně to, pro co to Bůh použije. Musí to být tím způsobem a musí to přijít skrze inspiraci.

111 Jednou jsem slyšel jednoho člověka, jak řekl: „Věřím, že ten muž se modlí za nemocné, věřím, že to je skvělé. Ale jako prorok,“ řekl, „věřím, že je Boží prorok; ale jako učitel, no, on je ‚Jesus Only‘.“ Jaké... Jak byste takového člověka nazvali? Ten člověk ani neví, o čem mluví.

Slovo prorok samo o sobě znamená, že on je „zjevovatel Slova Božího“. Výklad přichází pouze k němu. A proto jsme dnes v takové potřebě této důležité osoby, která by k nám měla být poslána ve formě proroka Eliáše, protože to bude zjevení Boží, které nám bude oznámeno skrze potvrzení, které nám ukáže, že to je ten den a hodina a to období, ve kterém to Bůh zaslíbil, že to bude. A pamatujte, on bude předmětem pomlouvání. Vždy byl a vždy bude. Bude zavržen, právě tak jako se ta pleva oddělí... Nejdřív bude přijímán, protože ta pleva drží pšenici jenom, dokud ona není schopna se dostat na slunce. Letniční budou jenom chránit to poselství, budou mu otevírat dveře, dokud nebude rozptýleno, a pak se ta pleva oddělí a ta pšenice bude ležet v přítomnosti slunce, rozumíte, aby uzrála.

112 Nebude tu žádná denominace, jen si to zapamatujte. Tady bratr Jack je historik, tak jako mnozí z vás. Žádné probuzení netrvalo déle než tři roky a po uplynutí probuzení na základě toho založili denominaci. Je to tak? A toto poslední velké zázračné Boží hnutí v těchto posledních dnech, ono už trvá dvacet let a je to na hony vzdáleno od denominace, celou dobu pokračuje dál; ta pleva se odděluje, není žádná spolupráce, nechce s tím mít nic společného. Vidíte? Vždycky se od toho odděluje. Nemůže tady být nic víc, teď je to pšenice. Ale my jsme ještě hodně zelení. To je pravda. Musíme ležet v přítomnosti slunce, abychom uzráli, to je vše. Příliš moc toho zeleného; nemáme upřímnost, posvěcení, tu věc, kterou bychom mezi námi měli mít k poznání, že Duch živého Boha působí ve svém Slově a už nám ty věci ukazuje.

113 Máme falešné napodobovatele, kteří povstávají. Co mají udělat? Svést. Bible říká, že to udělají: „Jako Jannes a Jambres odporovali Mojžíšovi, tak i tito v těch posledních dnech.“ Vidíte? Oni dělají totéž, přicházejí a napodobují to, úplně přesně. Vidíte? Buďte opatrní! Sledujte učení Bible. Sledujte poselství, které provází ta znamení. Stále ta stará škola poselství? Zapomeňte na to.

Bůh poslal zázraky a znamení, aby upoutal pozornost svého lidu. Když přišel Ježíš a pouze uzdravoval nemocné a tak dále, tak to dělali proroci. Oni si mysleli: „Ó, sláva, On přichází, On bude farizeem, On bude saduceem.“

Ale On řekl: „Vy pokolení hadů a zmijí.“ Řekl: „Vy jste z vašeho otce ďábla a děláte jeho skutky.“ Řekl: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.“ On to nevysvětlil. On to nemusel vysvětlit. Haleluja! To bylo pro jiné období. On jenom řekl to, co měl říct: „Vždy dělám to, co se líbí Otcí,“ a to je zachovávaní Jeho Slova. „Pokud můj život a moje skutky nesouhlasí se Slovem, které bych měl dělat, pak mi nevěřte, pak to nejsem já; ale pokud ano, pak věřte těm skutkům, pokud nemůžete věřit mně,“ On řekl.

Všimněte si tedy těchto „musíš“, které musíme zachovat.

114 No, pohledte, Bůh jim tu věc nezjevil svým stanoveným způsobem. On to zjevil skrze inspiraci, ale bylo to v nesprávném kanálu. Pohledte, inspirace bude fungovat skvěle, ale pokud to je v nesprávném kanálu, bude to nesprávně přeneseno. Jako když vezmete náboj a střílíte přímo do terče. *Kulka* si razí svou cestu přímo do terče, ale závan větru ji může odchýlit. No, ve vašem autě jedete stovkou nebo sto patnáct kilometrů za hodinu a závan větru vás strhne. Vy dokážete kola srovnat zpátky, vrátit je zpět na cestu, ale u kulky to nemůžete. Tam není nic, čím by šlo její kola srovnat, ona terč mine. Rozumíte, ona se musí pohybovat svým originálním kanálem.

115 Stejně tak se musí Slovo Boží ubírat svým originálním kanálem. Žádný malý závan větru to nesfoukne, žádná malá denominace ani nic to nesfoukne, žádné malé pronásledování to nesfoukne, je to nasměrováno přímo do cíle! A také to tam trefí. A pak Bůh, když to zasáhne ten cíl, Bůh to potvrdí: „Trefa do černého!“ Udělá to přesně to, co On řekl. Je to tady v Písmu, toto „Tak praví Pán: ‚Stane se to!‘“ Tady to je. Vidíte? Tady to máte.

116 Tedy, Bůh to nezjevil podle svého stanoveného způsobu. A tak oni šli, aby to udělali bez ohledu na Jeho Slovo, a nehledě na vhodnost období, právě tak jak to dělají teď. Když se Mu muži, bez ohledu na to jak upřímně, snaží vykonat službu mimo Jeho připravenou cestu, vždycky to pokazí. Jako Balám. Balám si myslel, že konal Bohu službu.

Myslíte si, že Bůh lže? Že Bůh někdy mění svůj názor? No, lidé dnes jednají, jako kdyby to dělal. Když ženám řekl, aby si nestříhaly vlasy, ony říkají: „My si je můžeme stříhat, doktor ten a ten říkal, že můžeme. Bratr ten a ten řekl, že ty jsi jen příliš omezený.“ Vidíte?

„No, může se to stát? Tohle stát?“

„Ano, řekl to ten a ten.“

Bůh nemění svůj pohled.

117 Věříte, že Balám byl prorok? Bible říká, že ano. Věříte, že byl prorok? No, vzpomeňte si, Balák k němu přišel a řekl: „Běž tam a proklej tento lid, protože jsou na celé tváři země. A oni nejsou ani denominací ani národem, jsou jenom takovou roztroušenou bandou; a my jsme hodnostáři této země. Běž tam a uvrhni na ty lidi kletbu a já ti za to zaplatím.“

A Balám udělal přesně to, co by měl prorok udělat. Řekl: „Nepůjdu. Počkejte tady přes noc, a já uvidím, co na to řekne Bůh.“

A tak šel a řekl: „Pane, jsou tady u mě nějakí lidé, kteří přišli a chtějí, abych šel a proklel tam dole nějaké lidi.“ Řekl: „Co chceš, abych ohledně toho udělal?“

Bůh řekl: „Nechod', protože to je můj lid!“

Balám přišel a řekl: „Vraťte se domů. Nemohu s vámi jít, Bůh mi řekl, abych to nedělal.“ No, to je originální Boží Slovo. „Nechod'!“

No, oni se vrátili a řekli: „Víš co, tvůj biskup nás nechtěl poslouchat.“

„Dobře,“ řekl ten král, „řeknu vám, co uděláme. On potřebuje trochu peněz; věřím, že to by ho mohlo přesvědčit. Nebo ho třeba udělám státním presbyterem, nebo mu možná dám nějaký veliký úkol, aby ho vykonal. Mohl bych ho udělat biskupem; ani netušíte, co bych mohl ještě udělat. Ale řeknu vám, co udělám. Vy hoši nemáte dost vzdělání, abyste ho dokázali přesvědčit. Vaše ‚his‘ a ‚haints‘ a ‚tote‘ a ‚fetch‘ a ‚cary‘ nejsou v pořádku. [Poznámka 12: Lidový způsob vyjadřování bratra Branhama] Vás poslouchat

nebude. Pošleme tam opravdu vzdělanou skupinu, důstojnější.”

118 A tak tam šli a řekli: „Doktore Baláme [Doktor Balám], přinášíme ti pozdrav. Přinášíme ti pozdrav od krále.”

„Dobré ráno, bratři.” Vidíte?

„Tedy, doktore Baláme...” A, ó, ta slovní zásoba, jak to bylo skutečně plynulé. A řekli: „Tedy, král řekl, že tě povýší a že tě velice poctí. A, víš co, předtím ti za ten úkol nabídli jenom tolik peněz, ale král říká, že to ztrojnásobí nebo zčtyřnásobí, pokud jen přijdeš a ujmeš se toho.” A Baláma potom začaly svědit ruce. Dostal hloupé nápady a uvedl do pohybu své myšlenkové pochody.

No, zapamatujte si, on kvůli tomu volal k Bohu, byl pomazaný, ale vystrčil Boha z toho originálního plánu. A to je přesně to, co udělali letničníci! Abyste byli populární, vy jednotáři, vy trojiční, kvůli popularitě jste udělali denominaci, abyste se odlišili. Zorganizovali jste se a jste mrtví. Už nikdy nepovstanete. Ale, vidíte, měli jste zůstat s Božím origi... On vás vytáhl z těch Sborů, aby vás udělal lidem, ale vy jste se zorganizovali a vrátili jste se rovnou zpět k těm stejným blitkám, které... (promiňte) z těch stejných nesmyslů, z nichž jste vyšli. „Jako se pes vrací ke svým zvratkům a svině do svého kaliště.” Je mi líto, že jsem to řekl, promiňte. Tady na pódiu to není vhodné. Vidíte? Řekl jsem to v těle. Všimněte si teď. Mám na mysli ke zvratkům — měl jsem to říct takhle. To slovo bylo v pořádku, ale bylo jen nesprávně použito. Rozumíte? Bylo použito správně, ale jen nesprávně vyznělo. Zvratky, „Jako se pes vrací ke svým zvratkům.”

119 Jestliže Sbory Boží, ta Vrchní rada, na začátku zorganizovala Letničníci a dostali je do toho, takže nemohli přijmout zjevení, copak nevíte, vy jednotáři, že jste udělali totéž? Jak byste pak mohli přijmout poselství o semenu hada, o věčném bezpečí, a tyto další věci, které přišly? Jste tak striktně zorganizovaní, že to nepustíte ani do svých dveří. Je to to samé, co udělal Balám. Ale Bůh svůj názor nezměnil.

120 A tak Balám tam šel a řekl: „Pane, pohleď, naskytla se mi teď příležitost, abych byl někým. Ty víš, že jsem byl bezvýznamný, ale teď se mi naskytla příležitost, abych mohl něco znamenat. Co o tom teď říkáš, Pane?” No, on vůbec neměl něco takového říkat! On přesně věděl, co Bůh řekl, aby udělal!

Stejně tak každý z vás, kdo je pokřtěn ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého; ohledně těchto dalších biblických sporných otázek, které se mají objevit v tomto dni, vy víte, co ohledně toho máte udělat — přijmout to! Když vidíte Boha, který to jasně potvrzuje jako pravdu, pak je to Bůh, který vykládá své vlastní Slovo. Ale uděláte to? Ne. Vaše organizace vám to nedovolí.

121 Mnozí kazatelé tam v Tucsonu dnes ráno poslouchají. Bratře Gilmore, já proti tobě nic nemám; bratře Brocku, První shromáždění a Přátelská církev. Vy muži, byl jsem tam celou dobu, a vy jste mi ani nedovolili vejít dovnitř. Jistě, vy jste nemohli. Vy to nemůžete udělat, a zůstat tím, čím jste. Nemůžete přijmout zjevení, protože jste se stali denominací. A poslyšte, právě tak jako Uziáš [Poznámka 13: Uza] byl zabit, protože byl pod tou falešnou inspirací, stejně tak mnoho pravých křesťanů, ztrácí své prožití v těch starých mrtvých denominacích, protože se rukou dotýkají Truhly, aniž by k tomu byli ustanoveni. Můžete tomu věřit nebo ne, to záleží na vás. Bůh je vaším soudcem. Bůh své Slovo nikdy nevzal zpět. Co řekl poprvé, to říká pokaždé.

On řekl Balámovi: „Nechod!”

A pak se Balám vrátil a řekl: „Ale Pane, mohl bych jít?”

Podívejte se teď. Bůh řekl: „Běž!” No, On mu dává souhlas, aby šel. Existuje dopuštěná Boží vůle, která není originální Boží vůlí. A vidíte, do jakých problémů se dostal?

122 A každý člověk, který něco staví, jakoukoliv organizaci nebo cokoliv, jestliže to není na Slově Božím, pak je to sypký písek a padne to! Umře to, tak jistě jako cokoliv jiného, protože Slovo Boží je rostoucím tělem nevěsty. Nemůžete to mít celé jenom samé nohy, samé ruce, samá stehna. Tyto věci přicházejí ve svém období.

A letničníci, vy jste to celé udělali jednou věcí, proto nedokážete přijmout nové zjevení. A proto zůstáváte rovnou tam, kde jste a umíráte; to se pohybuje dál. (Je toho tolik, nechci vás unavit.) Ale Bůh nemění svůj názor. Jeho první rozhodnutí je naprosto správné. A tak Bůh nemění svůj názor, On vám jenom dovolí jít ve vaší dopuštěné vůli. „Bůh je dobrý Bůh,” jak říká Oral Roberts. On je také hrozný Bůh!

123 Podívejte, tak jak říkáte: „Sláva Bohu, chci mluvit v jazycích!” On tě to nechá dělat, ale to není žádné znamení, že máš Ducha svatého.

Vzpomínáte si, co řekl Tomáš, ten starý pochybovač? „Dokud nebudu mít nějaký důkaz, dokud nevložím prsty do ran po hřebech v Jeho rukou a v Jeho boku, tak ani neuvěřím.” No, tady to máte, je to jedno a totéž.

Ježíš řekl: „Tady to máš, Tomáši. Vlož sem své ruce, pokud to je to, co chceš vědět.“ No, a pokud chceš jít Tomášovou cestou, jen jdi. Ale co On řekl? „O kolik větší odměnu získají ti, kteří neviděli, a přesto uvěřili.“

124 Všimněte si. Dávejte pozor, kvůli tomu, že to udělal, způsobil smrt upřímného člověka, který vztáhl svou ruku na Truhlu a neměl to dělat. Významný upřímný člověk, myslel si, že pomazání a ostatní věci jsou v pořádku, ale Truhla byla přepravována nesprávným způsobem. „Voli,“ říká Bible, klopýtli, ne „Levité“. Voli klopýtli a vůz se naklonil; a upřímný člověk se srdcem plným lásky položil ruku na Truhlu, aby ji podržel a byl raněn smrtí, protože nikdo se neměl Truhly dotýkat kromě Levitů. Vidíte, jak Bůh dodržuje své Slovo, jak dodržuje svůj kanál, jak dodržuje svůj řád? Uziáš byl raněn malomocenstvím. Tady David, celkem vzato způsobil smrt člověka a velkou pohromu; i když byl pomazán Duchem, oba dva, ale mimo Boží kanál. Je to tak? On zemřel. Ó, to Davida k smrti vylekalo. To místo bylo pojmenováno, tak jak to přečetl bratr Jack. Vidíte? On ho tam poznačil.

125 Kolikrát denominace provedly totéž upřímným věřícím. Katolická církev, Metodistická, Baptistická, Církev Kristova, dokonce i Letničtí, způsobili mnohým duchovním smrt tou samou věcí. Když přišli s těmi věcmi, které založili... a oni nedokážou jít dál, protože to je to, čemu věří jejich denominace.

Podívejte se na dnešek. Velké kampaně, to je totéž. Nedělají nic jiného než to, že je dělají dětmi pekla dvojnásobně, jsou horší, než byli na začátku. To je dělá ve skutečnosti zatvrzelejšími, aby nemohli přijít k pravdě. Mají jedno z těch velkých probuzení a oni tam všichni přijdou, chvíli tam vyvádějí, a pak se vrátí a začnou s tím veškerým hříchem znovu. Potom uslyší o dalším probuzení a řeknou: „Ach, už jsem byl na tolika probuzení; zkoušel jsem to, ale k ničemu to není.“ Vidíte? Oni neznají ten kanál.

126 Slyšel jsem našeho velkého evangelistu Billy Grahama, jak se jednou posadil takhle během snídaně a řekl: „Já...“ Zvedl Bibli, bylo to v Louisville v Kentucky, a řekl: „To je Boží vzor.“ A to je pravda, ten muž měl pravdu. Řekl: „Vy jdete... Pavel přišel do nějakého města a obrátil jednoho člověka, a když se za rok vrátil, pak z toho nově obráceného bylo třicet dalších.“ Řekl: „Ale já přijedu do nějakého města a mám třicet tisíc obrácených, a vrátím se tam za šest měsíců a stěží jich najdu třicet.“ Pověděl: „Víte, proč to je?“ Řekl: „To jste vy, líní kazatelé,“ řekl, „sedíte nečinně s nohama na stole a telefonujete těm lidem, místo abyste je po večeři navštívili a pohovořili s nimi.“

Ó, moje srdce hořelo. Pomyslel jsem si: „Ó, velký Boží muži, nerad bych se s tebou ohledně toho přel, ale kdo byli ti leniví kazatelé v případě toho Pavlem obráceného člověka? To, co on udělal, bylo, že on ho přivedl ke Slovu, dovedl ho k poselství, dovedl ho až tam, kde našel Boha; jeho srdce hořelo a on tu krajinu zapálil! A jediná věc, kterou děláte vy, je, že je přivedete do Baptistické nebo Metodistické církve, nebo něčeho takového. Není tedy divu, že tam nic nehoří.“ Ano, pánové!

127 Podívejte se tedy, co Slovo zaslíbilo pro dnešek. Zjistěme, jestli to jsou metodisti, baptisti, letničtí, nebo co to je, pro dnešek. Můžete jít a číst ta místa Písma. Vezměte ta místa Písma, která jsem vám citoval. A také Zjevení...

Kdybych měl čas, přečetl bych to, ale už prostě nemám. Mám ještě dvanáct nebo čtrnáct minut. Musím skončit včas, v jedenáct, pokud se mi to povede.

128 Všimněte si Malachiáše 4, Zjevení 10, sedm pečeti. Copak Bible neříká... Teď sledujte! Byl tam Anděl, Posel seshora, a pozemský posel. A každý posel byl pro určitý věk církve. On řekl: „Ve dnech...“ mluví o nynějšku, „přišel anděl, posel“ (slovo anděl v angličtině znamená posel). „...sestoupil z nebe a položil nohu na zemi a na moři, a přísahal skrze Toho, který žije na věky věků, že času více nebude.“ Je to tak? Duha byla kolem Jeho hlavy, a všechny tyto věci prostě probíhaly. Ten Anděl byl Kristus. Samozřejmě. Ale co On řekl? „Ale ve dnech sedmého anděla [toho sedmého věku církve]...“

129 Vždycky je to přímo na konci církevního věku, když to mají tak církevnícké, tak zmatené, že Bůh posílá posla, a to je poselství pro ten věk církve. A pak oni vezmou jeho poselství, protože on žije jenom chvíli, a... potom vezmou jeho poselství a místo toho, aby pokračovali dál i s tím ostatním, oni udělají denominaci. A potom přijdou a udělají další denominaci. A další posel, a vezmou další.

Všichni jste to mohli vidět v mé knize. Všechno to bude vykresleno v těch sedmi věkách církve, o kterých On mi řekl, u čehož stojím jako Boží svědek a budu za to v den soudu souzen. To přišlo od Boha, ne z mého myšlení. Všimněte si. Já jsem si myslel... Já jsem smýšlel jinak, kdybych *ohledně toho* měl mít své vlastní myšlenky. Tak jako mi bratr Jack řekl tam o tom Andělovi, o tom že: „Ten Kristus byl v oslaveném těle.“ Ale to tak nebylo, to ukazovalo, že to poselství je správné, to svrchované Božství, že On byl Bohem. Vidíte? Je to prostě ta stejná věc, kterou jsem kázal ze Slova. Slovo vždycky vydává svědectví Slovu.

130 Teď rychle, protože se chystáme za několik minut skončit.

No, On řekl: „Ve dnech poselství sedmého anděla, toho pozemského anděla, sedmého věku církve, všechna tato tajemství, která byla ztracena napříč těmito ostatními šesti věky církve, mají být právě

tehdy zjevena." To je přesně to, co řekli ti andělé. Tady je těch sedm pečeti, nebo otevření těchto tajemství. A vy se to snažíte předkládat před těmito denominacemi. Je to ale v rozporu s tím, co oni... Bratře, oni se zavírají jako škeble. Ale oni to vždycky dělali! Ale to je to období.

Kolik z vás ví, že toto je sedmý věk církve, řekněte „amen“. Laodicejský věk, vlašný, který Bůh vyplivne ze svých úst. A oni vyplivli Boha ze svých úst. Není žádný jiný věk v Bibli, ve kterém byl Ježíš nalezen vně a snažil se klepat, a dostat se zpět dovnitř. Oni Ho vystrčili, žádná spolupráce. Kdo je Ježíš? Slovo! Slovo bylo vypuzeno. Ta pleva vystrčila pšenici! On řekl: „Hle, stojím u dveří a klepu, a jestliže někdo tam venku v těch okovech uslyší můj hlas..." Ó, Bože, měj slitování.

131 Bylo to tehdy, když ten muž zemřel, že David s tím pomazáním uviděl, co udělal špatně. Ó, Davide, pastore, copak nevidíš svá mrtvá vyznání víry a denominaci, které se držíš? Copak nevidíš, co to způsobuje? To zabíjí Uzu. Duchovně mrtví, a vy se divíte, proč není žádné probuzení: když dovolujete vašim ženám si stříhat vlasy, líčit tváře, chodit v šortkách; posíláte vaše chlapce do „Ricky“ škol a podobně, odkud se polovina z nich vrací jako homosexuálové, a všechno možné.

132 Všimněte si Davidova cíle: on přinášel Truhlu do svého vlastního domu. To nebylo hlavní město, to nebylo to místo. Ona patřila do Jeruzaléma, ale David ji přivázel do svého vlastního domu, on chtěl, aby probuzení bylo v jeho vlastní denominaci. „Ó, jestliže jste Sbory, v pořádku.“

„Jestli jste Jednotáři, v pořádku.“

„Jste-li Letničtí, dobře.“

Jak někdo řekl. Řekl: „Bratře Branhame, jak vůbec můžeš mít někoho, kdo tě poslouchá?“ Řekl: „Když se podívám na Billy Grahama, on má každou denominaci v zemi na své straně. Když se podívám na Orala Robertse, všichni letničtí se k němu hlásí. Ale“ řekl, „ty jsi proti tomu všemu.“ Řekl: „Jak chceš pro všechno na světě vůbec někoho získat?“

Řekl jsem: „To je Bůh!“

„Já Hospodin jsem to zasel před založením světa. Já to budu zalévat dnem i nocí, aby je nikdo nevytrhl z mé ruky,“ Izaiáš. „Já... Já jsem to zasel. Já jsem vložil jejich jména do knihy před založením světa, skrze předurčení. Já to budu zalévat, jen jdi kupředu. Já obstarám tu vodu, ty jen zalévej.“ Ano. Vidíte? „Já to budu zalévat dnem a nocí, aby je nikdo nevytrhl z mé ruky.“ Tady to máte.

133 On chtěl, aby se dostala do Davidova města místo do Jeruzaléma. Ale tam pro ni v té době nebylo připraveno místo, a stejně tak to je i dnes. Tato velká tajemství, která byla rozvinuta v sedmi pečeti, není pro ně žádné místo v žádné denominaci... museli by přestat být denominací, aby to přijali. Celou cestou od Luthera až k letničtím Jednotářům, není žádné místo, které to může přijmout. A žádný člověk to nemůže přijmout a zároveň zůstat ve své denominaci. On bude muset následovat pšenici nebo jít s plevou, jednu z těch dvou možností, kterou si zvolí.

134 Naši Truhlou je Kristus, Slovo. Oni ale chtějí svou denominaci. On ale nemůže, všimněte si, nemůže být vezen na nových vozech denominací, Jeho poselství nemůže jet na voze nějaké nové denominace, když má být neseno a má přijít na srdci proroka. To není možné. On to zaslíbil, a tak to bude, a tak to musí být.

A tak denominace to nikdy nepřijme, a ani oni to nemohou přijmout. Jsou na to prostě tak slepí, jako byli Židé, když pověsili Ježíše na kříž, když Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim. Oni ani nevědí, co dělají.“ Nepohrdejte jimi, ale jen uvažte, co kdybyste byli v tom samém stavu se svými očima tak zaslepenými, že byste nebyli schopni se probudit a uvidět, co se děje?

135 A ani oni nemohli vidět, že to byl právě jejich Bůh. Když On visel tam na kříži a oni v chrámě vzdáleném asi dvě stě metrů zpívali dvaadvacátý žalm: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Probili ruce mé a nohy mé.“ Vidíte? „Mohli bych sečíst všechny kosti mé, oni pak hledí na mne. Proč jsi mne opustil?“ A tam, právě ten Bůh, o kterém zpívali — byli natolik zaslepení, že Ho zavedli na kříž a nevěděli o tom.

No, copak Bible neříká, že ta Laodicejská církev, která si myslí, že je tak velká díky svým denominačním členům, že bude „nahá, politováníhodná, chudá, slepá a nebude o tom vědět“? Co znamená „slepý“? „Slepý“ znamená pro tuto Laodicejskou církev totéž, co znamenal konec pro tu židovskou církev, slepá právě na toho Krista, kterého měli vystrčeného venku a který klepal a snažil se dostat dovnitř: „nází, politováníhodní, chudí, ubozí, slepí, a neví o tom.“ Ó, Bože, buď milostiv!

136 Proč nemůže pšenice ležet v přítomnosti slunečního světla a vidět tu hodinu, ve které žijeme? Ano, Kristus je naše Truhla, ale Jeho originální způsob, jak je to třeba udělat. A pak On tady je... Oni měli Jeho Ducha v pořádku, my to víme. Oni očekávají na Pána, vidí Jeho plán ohledně Jeho originálního Slova ve svém období, že má být potvrzeno; to je to, co bychom měli dělat právě teď. A On zjevuje jejich víru

skrze své Slovo, tím že ho vidí potvrzovat každý plán, který zaslíbil, ne lidská denominační schémata, ne získávání členů pro naši vlastní archu [Poznámka 14: V angličtině slovo „ark“ znamená jak truhlu, tak archu. Viz i v odstavci 318.].

Oni mají metodistickou archu, baptistickou archu, presbyteriánskou archu, všichni vcházejí do této archy na to přicházející velké soužení: „Sláva Bohu! Byl jsem pokřtěn v metodistické arše, presbyteriánské, letniční arše.“ Je jen jedna Archa, a tou je Ježíš Kristus, a On je Slovem!

137 Všimněte si, Bůh pověděl prorokovi, řekl: „Sněz ten svitek,“ ve Starém zákoně. Prorokovi Nového zákona řekl: „Sněz tuto malou knihu.“ Proč? Aby se prorok a Slovo stali jedno! Vidíte? To je ta Truhla, Slovo Boží.

Bůh zaslíbil své Slovo, jak se vyplní a jak se to stane, když si vybere svou nevěstu; jak se to stane. A to se děje rovnou před vámi, ve jménu Páně, a je to skrze originální Slovo! Poselství večerního času je tady.

Kolik z vás si vzpomíná na Haywooda, když napsal:
V čase večera bude Světlo,
stezku do Slávy jistě najdete.

138 Ano, večerní zaslíbení sedmi pečetí, Zjevení 10, Malachiáš 4, Lukáš 30 (17:30) a 10. Přečtěte si 5. Mojžíšovou 4:1 a 4, a pak dvacátý pátý a dvacátý šestý verš a uvidíte, co On řekl ohledně tohoto posledního dne. To byl Mojžíš, který hovořil k Izraeli: „Zachovávejte každé slovo, nic nepřidávejte!“ Mojžíš, ten prorok, byl tam nahoře a viděl to Slovo Boží. Bylo pro něj sepsáno a potvrzeno vlastní Boží rukou, která to psala. On řekl: „Zachovávejte každé slovo. Nepřidávejte k tomu ani jednu věc, ani z toho jedinou věc neubírejte.“ Můžete si to přečíst v pětadvacátém a šestadvacátém verši 5. Mojžíšovy čtvrté kapitoly.

Všimněte si! Nepřidávejte k tomu, neubírejte z toho, protože pokud to uděláte, Bůh odejme váš díl z Knihy života. A to ukazuje, že jste nebyli Jeho semenem.

139 Zapamatujte si! Všechno, co nám Bůh zaslíbil, všechno, co k nám Bůh hovořil, všechno, co vám bylo řečeno ve jménu Páně, se stalo! Bůh nikdy neanuloval žádné ze svých zaslíbení, ale dodržel každé zaslíbení, které vyslovil, které nám sdělil; ono bylo po celých těchto dvacet let pravdivé, Shreveporte. Kázal jsem vám skrze Boží moc a díky laskavosti vašeho pastora a беру vás dnes za svědky. Dokonce ženy, které nemohly mít děti, muži, děti, *různá* onemocnění, uzdravení, proroctví a věci, které se měly stát, a ani jedna z nich nikdy neselhala! Tudiž, držte se zdaleka od těch denominací, ony vás vedou na smrt.

140 Jednoho dne vstal Samuel, a oni řekli: „My chceme krále, chceme být jako ten ostatní svět.“

Samuel řekl: „Neberte si krále. On vezme vaše syny a dcery a bude dělat to a tamto.“

On řekl: „Ano, já vím, že máš pravdu.“

Ale Samuel řekl: „Poslouchejte mě. Vzal jsem vám někdy nějaké peníze? Žádal jsem někdy od vás něco na své živobytí? Řekl jsem vám někdy, že mi musíte dát určitou mzdu, abych pro vás konal shromáždění?“ Sudte teď sami sebe, *tak je to i teď!* On řekl: „Řekl jsem vám někdy něco ve jménu Páně, aniž by se to nestalo?“ Ani jednou.

„Ó, ano, Samueli, tys po nás nikdy peníze nežadonil, tys po nás nikdy žádné velké věci nechtěl. Samueli, to je pravda, a všechno, cos nám řekl ve jménu Páně, se stalo. Ale, Samueli, my přesto naši denominaci chceme!“

„Pak běžte a mějte si ji. Je to na vás.“ Je to tak.

141 Můžete si myslet, že konáte Bohu službu, ale jestli opustíte Boží cestu, jak se to má dělat, budete to dál udržovat ve zmatku, dál a dál. Ó, církvi živého Boha! Prosím, odpusťte mi můj irský způsob jednání a můj smysl pro humor, ale v upřímnosti a posvátnosti mého srdce, vy Sbory Boží, vy jednotáři, presbyteriáni, metodisté, kýmkoliv jste, utíkejte, abyste si zachránili život. Zapamatujte si, odejděte odtamtud.

Národy se hrouť, Izrael se probouzí,
(Připravuje se na ten zbytek.)
znamení, která předpověděli proroci.
Denominační dny jsou sečteny,
hrůzou obtíženy;
„vraťte se, ó rozptýlení do svých domovů.“

Den vykoupení je blízko,
lidská srdce selhávají strachem.

Budte plni Ducha,
mějte lampy ozdobené a čisté.
Pohledte vzhůru! Vaše vykoupení je blízko.

Věříte tomu? Jsme v čase konce. Jsme tady. Nápis je na stěně, druhý příchod je na dosah, nevěsta je vybírána a zalévána, vyváděna.

142 No, to neznamená, že byla odtažena od církve, to znamená, že byla odtažena od denominacionismu. Musíte chodit do církve, ale nepřipojíte se k žádné organizaci. Ježíš chodil se všemi organizacemi, ale nikdy se k žádné z nich nepřipojil. Ani nestál po straně žádné z nich, opravdu ne, ale byl mezi nimi. Tam musí být rozptýleno světlo. A vy zůstaňte přímo tam, kde jste a rozptylujte světlo. Rozumíte? To je to, k čemu vás Bůh používá. Lidé s lačnými srdci, dovolte jim poznat, že Ježíš Kristus je skutečný — prostě tentýž jako byl včera, že je i dnes, a bude navěky.

143 Může se stát, že muž nebo žena se vši upřímností, snažící se podle svých nejlepších možností konat Bohu službu, a rozhýbou to nesprávným způsobem. Mohou mít na sobě ryzí pomazání Duchem svatým, ale rozhýbou to v rozporu s Božím plánem pro ten věk a celou tu věc uvedou do zmatku. No, pokud věříte, že to je pravda, řekněte „amen“. Právě jsme to četli. Uvedl do zmatku celou tu věc tím, že nešel Bohem připravenou cestou, jak by se to mělo udělat.

Modleme se:

144 Ó, církvi, zde i v celém národě, poslouchajte dnes ráno vašeho pokorného služebníka. Uděláte to? Podívejte se, kde jste byli před několika lety, když toto na počátku začalo; podívejte, jaká napodobování se na tom přizivila a do organizací přitekly ohromné miliony a miliardy dolarů. Vidíte? Stále vzdáleni Slovu Božímu. Budovy a organizace nejsou cestou, kterou Bůh uvádí do pohybu svého Ducha. On ho uvádí do pohybu přímo *směrem* do svého Slova, aby ho oživil. A jestliže jste byli ustanoveni od počátku země do toho Slova, jedno každé slovo přijde přímo na vrcholek toho Slova. Jako lidská buňka nebude mít jednu buňku lidskou a tu druhou buňku psí a tu další buňku kočičí; budou to lidské buňky. Ale musí to mít nejdřív nějakou buňku, kterou to začne. Souhlasí to? Řekněte: „Amen.“ Dobře, jestli to je buňka Slova, kterou to začne, pak jsou ustanoveny další buňky Slova, aby to utvořily celým tělem.

Nebudme tedy dětmi (pouze v lásce), ale budme muži v Duchu a v soudu. Posudte, jestli jsem vám řekl pravdu nebo ne. Posudte, jestli to je Slovo Boží nebo ne. Posudte, jestli to je ta hodina, o které mluvíme nebo ne. Posudte, jestli tyto věci jsou zaslíbené. No, jsou potvrzené? Skrže věci které by nedokázala udělat žádná lidská bytost na světě. Ale to nám natolik zevšednělo, že to necháváme protéct přímo kolem nás a minout nás. Čekej, církvi, čekej.

145 Jestli je tady dnes ráno někdo, kdo nezná Ježíše Krista, nestojí dnes ráno ospravedlněný, tvoje hříchy nejsou všechny pryč, tak jako kdybys nikdy nezhřešil, a chtěl bys takový být... Protože pamatujte, jednoho dne, možná i dnes, možná v průběhu následujících pěti minut, ale jednoho dne se to srdce zastaví. A ten vnitřek vnitřku odletí a postaví se v Boží přítomnosti, aby byl souzen na základě toho, co jste udělali s tímto poselstvím dnes ráno, na základě tohoto poselství, které vidíte. To nejsem já, já jsem jen ústy. Jako tenhle mikrofon, on nemůže nic říct, dokud do něj nepromluví. A ani já bych nemohl nic říct, dokud Bůh skrže to nepromluví, ale vidíte, že Bůh dokázal, že je to pravdivé. Vy chcete být opravdovými křesťany.

No, nemáme tady místo na výzvu k oltáři, ale přímo u toho stolu, kde sedíte. Toto místo je natlačené a přečpané, přeplněné. Nemohl bych vás zavolat k oltáři, není tady oltář, kam bych vás mohl zavolat. Ale oltář je ve vašem srdci. Nedovolíte dnes tomu malému přesvědčení, že „Ježíš je skutečný“, se přiblížit opravdu blízko a nepozvete k sobě zbytek Jeho těla, neuděláte mu jesle ve svém srdci? Pokud tam není, nezvedli byste své ruce na znamení pro Něj a neřekli: „Pane, naplň mne, naplň mne svým Slovem a svou přítomností, abych mohl Tebou žít?“

146 Zatímco je každá hlava skloněna, každé oko zavřeno, všude v celém národě, zvedněte ruce v tomto viditelném publiku a také tam venku; a já se za vás pomodlím. To je všechno, co mohu udělat, já to nemohu naplnit. Bůh ti žehnej. Já to nemohu naplnit. Bůh ti žehnej, i tobě. Bůh to může naplnit. Bůh ti žehnej. Ruce se zvedají v tomto viditelném publiku, všude. „Naplň to. Naplň mne, ó Bože. Naplň mne.“ A teď, potom co jsem... Děkuji, sestro. Děkuji, bratře. Bůh ti žehnej. Potom co jsem... Bůh ti žehnej, drahá sestro. Potom... Myslím, že teď jsem vychytil většinu těch upřímných, těch kteří se snaží být *upřímní*, a já chci zvednout své ruce spolu s vámi.

Ó, Pane, nedovol mi nikdy upadnout do stagnace. Neustále, Pane, nedovol mi se zastavit u jedné věci. Dovol mi jen se pohybovat kupředu, Pane, dokud neukončím všechno, co jsi pro mne určil, abych vykonal. Nehledě na cenu, ať to stojí, co to stojí, nehledě na kritiku, jak těžký je kříž, připomínám si kříž, který Ty jsi nesl.

A tak tento posvěcený kříž ponesu,
dokud mne smrt nevysvobodí.

Pak půjdu domů, abych vzal korunu;
je koruna i pro mne.
Musel Ježíš sám nést kříž,
a celý svět byl toho zproštěn?
Ne, existuje kříž pro každého z Jeho synů,
je také kříž pro mne.

147 Drahý Bože, to Slovo vyšlo. Ono se nemůže vrátit prázdné, ono si někde najde své místo. Jestliže semeno už bylo zaseto, ono ho bude zalévat, dokud nevyroste. A nikdo ho nemůže vytrhnout z Tvé ruky. „Všechny, které mi dal Otec, přijdou ke mně, nikdo je nemůže vytrhnout z mé ruky. Můj Otec mi je dal před založením světa“; když byly zhotoveny všechny plány, a tak byla Ježíši dána Jeho církev, Jeho nevěsta.

Falešné manželství toho světa je s těmito denominacemi. Ty jsi přišel a umřel v tom světě, Tys ji vykoupil. Ty jsi ji ospravedlnil, ona to zaprvé vůbec neudělala. Byla do toho jen lapena, zaslepena. A jak říká ta píseň:

Kdysi jsem byl ztracen a teď jsem nalezen,
kdysi jsem byl slepý v Laodiceji, ale teď vidím.

A je to milost, která mé srdce učila bázni,
byla to milost, která mě zbavila strachu.

Jak vzácnou se mi jevila ta milost
v hodině, kdy jsem poprvé uvěřil.

(A Boží voda sestoupila na mou duši, byl jsem vyprahlý.)

148 Bože, u tohoto malého oltáře každého srdce, které je tu přítomno a také v celém národě, ať vody zpod oltáře Božího dnes ráno prýští na Tvoji církev. Zvlaž jí, Pane, protože ta sezóna je už skoro u konce. Poskytni jí život, ty vody života, aby byla schopná ležet v přítomnosti Syna, aby dozrála pro Tvou velkou sýpku.

Otče, modlím se za ně. Ale to stéblo musí uschnout, a tak se za ně modlit nemohu; ono musí umřít, a tak je mrtvé. Ale já prosím za pšenici, Pane, která se formuje do těla Kristova. Dej, Pane, aby čerstvé vody Boží svažovaly jejich líce slzami radosti a porozumění, dokud nepřijede ten kombajn, aby ji vzal domů. V Ježíšově jménu je odevzdávám všechny Tobě, Pane; výsledek patří Tobě. Amen.

149 [Nějaká sestra ve shromáždění přináší poselství.] Amen.

Otče Bože, děkujeme Ti. A, Otče, modlíme se za naši malou sestru, služebnici, která je tady, za její sílu. Přemýšlím o tom čase, kdy jsem přišel do její přítomnosti, a jak na ni sestoupil Duch a přinesl to samé poselství, které přinesl Anděl Páně toho dne tam u řeky: „Tak jako byl Jan Křtitel poslán, aby předešel první příchod Pána Ježíše, ty jsi poslán, abys předešel ten druhý.“

Když vidíme, jak se to teď formuje do té části pšenice, Bože, děkujeme Ti za všechno, co jsi udělal. Naše srdce jsou naplněna víc, než to dokážeme vyjádřit. Cítím se tak plný, Pane, že prostě nevím, jak cokoli dalšího říct. Ale děkuji Ti, Otče, znovu za vše, co jsi pro nás udělal. Skrze jméno Ježíše Krista.

Miluji Ho,... (Zpívejme Mu teď prostě;
pamatujte, On je tady).
Protože On první miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.

150 Nezpůsobuje to, že se cítíte opravdu malí, opravdu malí? Úplně vyprázdnění, prostě připraveni pro Ducha, vidíte.

Drž se Boží neměnné ruky!
Drž se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných.
Drž se Boží neměnné ruky!

Nebud' žádostivý těch světských nicotných bohatství, která se tak rychle kazí.
Stavěj své naděje na věcech věčných.
(Ne na denominaci).
Drž se Boží neměnné ruky!

Drž se Boží neměnné ruky!
Drž se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných.
Drž se Boží neměnné ruky!

151 Kolik z vás se to snaží dělat? Zvedněte ruku. A teď se natáhněte přes stůl, chyťte se takhle

vzájemně za ruce. Společně... Můžete se posadit, to je v pořádku, nebo cokoliv chcete udělat. Poslouchejte pozorně. Zpívejme to teď společně. To znázorňuje naše neporušené řetězy lásky Boží. Držíme jeden druhého za ruce, protože věříme v Boha. Dotýkáme se jeden druhého, protože jsme bratři a sestry, ten stejný vibrující Duch, věčné Slovo Boží, přebývající v našich srdcích, které se projevilo.

Když naše cesta skončí,
a byli jsme Bohu věrní,
krásný a jasný náš domov ve Slávě
spatří naše uchvácená duše.

Drž se Boží neměnné ruky!
Drž se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných.
Drž se Boží neměnné ruky!

(Duch Páně) Drž se...
(Soustředte jen svou mysl na Něj, vidíte.
Toto je ten druh shromáždění, kterých se musíme zúčastňovat v budoucnu.)

... neměnné Boží ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných.
(Slovu, které je jedinou věčnou věcí.)
Drž se Boží neměnné ruky!

Nebud' žádostivý těch světských nicotných...
(popularity, vzdělání)
která se tak rychle kazí.
(Podívejte se na to, co to dnes udělalo.)
Usiluj získat nebeský poklad,
který nikdy nepomine!

Drž se Boží neměnné ruky!
Drž se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných.
Drž se Boží neměnné ruky!

152 [Nějaká sestra přináší poselství v jiném jazyce, bratr Branham začíná tuto píseň broukat. Jiná sestra přináší výklad toho poselství.]

Jak Ti děkujeme, Pane. Když tu sedíme v této vážné chvíli, je to skoro jako pohřeb, protože se díváme na pohřeb umírajícího mrtvého světa, umírající mrtvé církve.

Ó, Bože, shromáždí rychle svou pšenici, Otče. Přijď rychle, Pane Ježíši.

Požehnej svůj lid, Otče. Přines upřímnost a hloubku do srdcí lidí. Kéž bychom se dostali mimo těch křehkých bublinových tanců a zakotvili se v těch hlubokých bohatstvích Božího medu. Vyslyš, Pane. Uchovej naše srdce založené na lásce a upřímnosti.

Požehnej svému lidu na každém místě, Otče. A když budeme odcházet z tohoto místa, kéž bychom šli ve jménu Pána Ježíše, abychom mohli mluvit to, co je upřímné, to co je pravdivé, to co je správné. Kéž bychom se stranili všeho, co je zlé, Pane. Když nám nějaký člověk začne lhát, dej, abychom se k němu rychle otočili zády, otočili se zády k veškeré špíně, oplzlým vtipům a věcem tohoto světa, prostě se k tomu otočili zády a odešli pryč. Pomoz nám, drahý Bože. Formuj nás, tvaruj nás, rozbij nás a utvoř nás na obraz synů a dcer Božích, abychom mohli jednat s ctností Ducha svatého. Odevzdáváme se Ti, když se vzájemně držíme za ruce, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Povstaňme. Bratře Noeli.

www.messagehub.info

Kázání

Williama Mariona Branhama
„...ale ve dnech hlasu...“ Zjevení 10:7